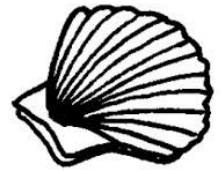

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja III. évf. V. szám 2020. május

Menedékben

Most nem hull halálos töltet az égből,
- az, ami most van, valami más,
lánctalpak sem szántanak új barázdát,
s nem szül rettegést semmi villanás...

De "fortélyos félelem igazgat",
- örült, tébolyult modern maszkabál:
hol talál rést, csak parányit a pajzson
az ezerszemű, mély torkú halál?

A gyanú liánként fon körbe mindent,
mindent és mindenkit a nap alatt,
s ami könnyből, meg mosolyból épült,
az után csak füstölgő törmelék maradt.

Megmérettünk - tudjuk-, hamisságainkat
csalóka, csillogó máz fedí, - és az eszmélő
világ fölött most is a Kegyelem virraszt:
csak maradt-e erőnk, hitünk kiesdeni?

Lóránt atya

IRODALMI MELLÉKLET

Lázár Ervin:

A kovács

– Kénszagot érzek – mondta Szűcs Lajos.

A segéd csodálkozva rákapta a tekintetét, azt akarta mondani: „Hát aztán, gépész úr, hiszen a méhelben vagyunk.” Márpedig a *méhelben* – így nevezték Rácpácegresen a műhelyt – különböző gőzök és gázok kevereknek, rejtélyes szagokat böffen a fújtatóval izzított szén, kesernyés párákat ereget a hűtődézsában kihunyó vöröslő vas, még az üllőről szertefröccsenő vascsillagocskák is illatoznak, fém-, égett-pata-, füst- és kénszag lebeg itt mindig.

A segéd mégsem szólt, mert ahogy a mesterre nézett, látómezejében megjelent a műhelyajtó is, s az ajtófélfának támaszkodva ott állt egy úrféle, pantallóban és hosszú malaclóban.

„Hogyhogy nem vettük észre, amikor bejött?” – ámult magában a legény, s hogy oly hosszú ideig bámult ugyanarra a pontra, odanézett a mester meg a kisinás is. A kisinás mindjárt észrevette, hogy ennek az embernek nagyon furcsa a lába. Önkéntelenül közelebb lépett a mesterhez, hogy védelme láthatatlan fénykörébe álljon.

– Jó napot, uram – mondta tisztességtudóan Szűcs Lajos, észre sem vettük, hogy bejött.

Az úrféle köszönés helyett felröhintett.

– Maga az a híres kovács? – kérdezte kényeskedő bájgúnárhargon. Szűcs Lajos a maga részéről az ilyen hangot utálta a világon a legjobban.

– Eddig nem tudtam róla, hogy híres vagyok – mondta, és önérzetesen kihúzta magát. Ettől még vékonyabbnak látszott, feszes volt, mint a nyílpuska húrja.

– Úgy hírlík – mondta az idegen –, magát nem is porból meg hamuból gyúrta össze a Teremtő.

Elhallgatott. Talán kérdésre várt.

De arra aztán várhatott, mert nem szólt a mester se, a segéd se, a kisinás se. Hallgatásukba bekapcsolódtak a tárgyak is. Fönn a mennyezeten a nagybögőszerű fújtató, a tűzhely két vaspofája, a vízszintes lendkerékű fűrőgép s a falon függő szerszámok, a menetvágók, laposfogók, kacsacsőrű fogók, vasfűrők, lukasztók, hidegvágók, kiskalapácsok, nagyok, s persze maga az üllő is – mind- mind súlyosan hallgatott.

Így hát kérdés nélkül folytatta az idegen.

– Magát vasból kalapálta, nem igaz?!

A kisinás elképzelte, ahogy Isten a Vashegyből kiszakít egy jókora tömböt, vörösre izzítja és kikalapálja belőle Szűcs Lajost. Így már érthető, hogy cingár ember letére hogy fér meg benne ennyi erő. Vasból van.

A mester azonban, úgy látszik, nem vette dicséretnek az idegen szavait, mert még feszesebb lett.

– Mivel szolgálhatok az úrnak? – kérdezte kurtán.

– Na jó – böffent a bájgúnár –, patkolja meg a lovat.

Szűcs Lajos kitérte a kétszárnyú faajtót, amely akkorára volt méretezve, hogy a vasalni való szekeret be lehessen tolni rajta a műhelybe. Lópatkoláshoz ugyan fölösleges volt kinyitni, de úgy látszik, a mester nagyobb légteret akart. Vagy a kénszagot érezte túl erősnek.

Már ajtónyitás közben szemrevételezte a lovat, és egy kicsit meghökkent tőle. Elsőre nem is tudta, hogy mi a lóban az ijesztő. Hogy ilyen nagy monstrum? Hogy szénfekete? Vagy a feketeségből kivillogó szeme fehérje? Vagy az, hogy sunyít? Ha a ló ellenségesen hátracsapja mind a két fülét, azt hívták Rácpácegresen sunyításnak. Ebből lehetett látni, hogy a ló rossz természetű. Ez rossz természetű volt, semmi kétség.

Ekkorra már gyűlni kezdett a nézőközönség is. A pusztaiak – honnan, honnan nem – megtudták, hogy valami készül a méhelben, és összesereglettek, tisztelet-tudó, nagy kört alkotva a sunyító fekete ló körül, szívükben nagy bizodalommal a mester iránt, aki jelenlétüktől rögtön nagyobb batorságra kapott, nem érdekelte már, hogy mitől ijesztő a nagy, fekete ló, leemelt a szögről egy félkész patkót, fölizzította – nyekgett a böhöm fújtató, a két vaspofa között sisegett a szél –, és az izzó patkóval elindult kifelé, hogy a ló patájához mérje, tágitani kell-e, vagy szűkíteni.

– Ezt akarja ráverni? – kérdezte fitymálóan az idegen.

– Ezt hát. Nem azt mondta, hogy patkoljam meg?

Erre az idegen, se szó, se beszéd, odalépett a mesterhez, pusztá kézzel kivette az izzó patkót a fogó pofái közül, és egyetlen mozdulattal úgy összegyúrta, mintha nem is vasból, hanem nyers téstábol volna. A csúffá tett patkót odahajította Szűcs Lajos lába elé.

– Az én lovamnak rendes patkót csináljon!

Olyan csönd lett, amelyen Rácpácegres főnnállása óta még soha. Hallani lehetett a kisinás szívdobbanását. Azért dobbant akkorát a kisinás szíve, mert most értette meg, mitől furcsa ennek az embernek a lába. Meg a ló! Hát persze! Még egyszer odapillantott, hogy biztos legyen a dolgában. Biztos lehetett. A ló füle mögött két szarvacska meredt az égnek. Nem nagyobb egyik sem, mint egy hüvelykujj körmös vége, de szarv. És az idegen lába! Nem láb az, pata!

Odasündörgött sóbálványként álló mesteréhez, s a nadrágja száránál fogva húzni kezdte befelé.

– Ne ráncigálj, az apád nemjóját – morrant mérgesen a mester, de azért engedelmesen megindult a műhelybe.

– Gépész úr – súgta odabent a gyerek –, ez az ördög!

– Azt hiszed, nekem nincs szemem? – súgta vissza Szűcs Lajos, és elkiáltotta magát: – Nyomd azt a fűjtót!

Ezzel nekilátott. Egy egész nyaláb sínvasat tartott egyszerre a tűzbe, annyit, amennyiből öt szekér vasalása kitelne. Izzította, egybekalapálta, nyújtotta, hajlította, bumm-bumm a segéd nagykalapácsa, a mesteré meg egy az izzó vasra, kettő csilingelő az üllőre. Muzsikáltak a kovácsok. A rácpácesgiesiek odakint biztosan tudták, most már nagy baj nem lehet.

Elkészült a patkó, olyan súlyos, hogy nyögött alatta az üllőtartó tuskó. Szűcs Lajos a legnagyobb fogóval fogta. Feszült minden izma, amikor fölemelte. Odatartotta az ördög elé.

– Na, ezt tekergesse össze!

Az ördög ezzel a patkóval már nem mert kezdeni, intett, hogy jó lesz. A mester fölverte a lóra. Aztán dolgozott tovább, sercegve röpködtek a szikrák, csengett az üllő, elkészítette a második patkót, a harmadikat, már a negyediken dolgozott.

– Még vasat! – mondta.

– Nincs több, mester úr – súgta neki a kisinas.

– Mi az, hogy nincs több, hozd a szerszámokat – rendelkezett Szűcs Lajos.

A gyerek hordta a lángba a mester saját készítésű szerszámaikat, a gyáriakat, a drága menetvágó készletet, a fűrógépet lendkerekestül.

De ez sem volt elég.

– Még vasat! – kiáltotta Szűcs Lajos, jó hangosan, hogy a kintiek is meghallják. – Emberek, vasat!

A rácpácesgiesiek szétszéledtek, de nem telt bele egy perc, már jöttek is újra, a csiraistállóból vasvillákat, marhaláncokat, a lóistállóból lóvakarókat, zablavasakat, kápakarikákat hoztak, az asszonyok hordták hazulról a faszenes vasalókat, parázscsiptetőket. Ili néni hozta a híres háromlábú vaslábosát, a gyerekek a játékaikat, röpkéket, gurigákat.

Nyelte a patkó a vasat, de csak készen lett.

– Nna! – mondta a mester, és inge ujjával megtörölte verejtékező homlokát. A segéd csurom egy víz volt, átizzadt a kisinas inge is.

Sistergett a patára illesztett patkó, s az égett patazsga, ahogy az ördög lovához illik, egy kis kénkőszag

vegyült, a mester bevverte a patkószögeket, egy kicsit egyengetett még a reszelővel, aztán fölegyenesedett, a ló vasalt patája lehuppant a földre. Így szólt: dönn.

– Na, meg van patkolva a lóva – mondta Szűcs Lajos. Az ördög, ahelyett hogy megköszönte volna, fölhogott, a lovára pattant, az övéről leoldott egy bőrzacs-kót és Szűcs Lajos lába elé dobta. Nagyon csörgött benne valami.

– Itt a fizetség – mondta, és megsarkantyúzta a lovat. A ló könnyedén el akart ugrani, de Szűcs Lajos patkójának súlya nem engedte, meglepetésében majdnem térdre esett.

– Gya! – üvöltötte az ördög.

Az óriási dög nekiveselkedett, ropogtak az ízületei, dagadtak az izmai, két első lábát nagy nehezen elemelte a földtől, de vissza is zuhantotta azonnal, a föld nagy recsege-ropogva beszakadt, az ördög kétségbeesve üvöltözött, de mindhiába, zuhant a ló a patkó szakította gödörbe, s zuhant vele kecskelábú gazdája is. Vészjósló

hangon morgott és remeggett a föld, s mielőtt összezárt volna a rusnya ördög és rusnya lóva fölött, Szűcs Lajos gyorsan fölkapta a lába elől az ígéretes bőrzacs-kót, és utánuk hajította.

Aznap nagy bált rendeztek Rácpácesgiesen, s bár a zenét csak hártypapírral föl szerelt fésűk szolgáltatták, mivel Mészáros Juliska citerahúrjai is odalettek az ördög patkójába, azért éjig ért a jókedv. S kedves uta-

zó, ha egyszer Rácpácesgiesre tévedsz, ne mulaszd el az egykori méhel előtt a füledet a földre szorítani. Halk duhogást és dögögést fogsz hallani. Máig ott küszködik a Sátán Szűcs Lajos patkóival.

A LELKI ÁLDOZÁS IMÁJA

Ó, Jézusom, hiszem és vallom, hogy igazán, valószínűleg és lényegileg jelen vagy a Legszentebb Oltáriszentségben. Mindenek felett szeretlek Téged, és vágyom a lelkembe fogadni Téged. Mivel ebben a pillanatban nem tudlak téged szentségileg magamhoz venni, jöjj és legalább lelkileg költözz a szívembe!

Magamhoz öllek, mintha már itt lennél, és teljes valómmal egyesülök Veled.

Soha ne engedj elszakadnom Tőled!

Ámen.

(Liquori Szent Alfonz Mária)

Hallotta?

Döbbenetes: otthon elvégezhető abortuszt engedélyezett az Egyesült Királyság

Elérhetővé tette az otthon végrehajtott abortuszt a koronavírus miatt az Egyesült Királyság – adta hírül péntek este a Christian Post alapján a Hit Rádió.

A londoni Egészségügy Minisztérium megváltoztatta a korlátozásokat, elérhetővé téve az otthon bevehető abortusztablettákat a terhesség 10. hetéig. A jogszabálymódosítás valójában hozzáadta az „otthont” mint legális helyszínt az abortuszok végrehajtására – adta hírül péntek este a Christian Post alapján a Hit Rádió.

A törvény akár két évig is érvényben maradhat, de a koronavírus-kriszis végéig mindenképpen hatályos marad a jogszabály. A szabályozás azt is meghatározza, hogy az abortusz csak akkor kerülhet végrehajtásra, ha a terhes nő azt megelőzően egy verifikált klinikával vagy orvossal videóhíváson vagy telefonon keresztül kommunikált és egyeztetett.

Az eddigi korlátozások azt is lehetővé tették, hogy az első tablettát orvosi felügyelet mellett, kórházban vagy abortuszklinikán veheti be az érintett hölgy és a másodikat csak otthon.

Egy keresztény jogvédő szervezet, a Christian Concern azzal vádolja a brit kormányt, hogy ezzel a legnagyobb változást hozták meg az abortusztörvényekben 1967-óta.

A jogi csapatunk elkezdett dolgozni azon, hogy bírósági felülvizsgálatra nyújthassunk be kérelmet – mondta Andrea Williams, a szervezet vezetője, aki botrányos lépésnek nevezte a határozatot.

*Forrás:
Christian
Post, Hit Rádió*

LACKFI
JÁNOS

[Facebook](#)

Ne csak duruzsolj a bűnök bocsánatáról meg a megváltásról, ne csak meghalj és feltámadj értem évről évre!

„Ha valóban Isten fia vagy, parancsold meg, hogy ezek a kövek változzanak hasadóanyaggá vagy kokainná vagy koronavírus elleni oltóanyaggá! Ha valóban Isten fia vagy, ne a koldusokat, sántákat, vakokat, leprásokat gyógyítsd, hanem a szomorúszemű kisgyerekeket, az atomtudóst, a balesetes celebet! Ha valóban Isten fia vagy, vidd csődbe a konkurens céget, és tedd jövedelmezővé a vállalkozásomat, ne jöjjön járvány, válság, cunami, bozóttűz, áradás, földrengés! Ha valóban Isten fia vagy, simítsd ki a csakrámat, add, hogy hipp-hopp, a Seychelles-szigetek homokján sétálgassak, bounge jumpingoljak kötél nélkül, és ne üssem kőbe a lábamat, ihassak Baccardit egyszerre két pohárból, szelfizhessek Messivel, hadd pipáljam ki a bakancslistámat oda-vissza kétszer. Ha valóban Isten fia vagy, nyerjem meg a lottót, a póktert, a rulettet, a flip-pert, az X-faktort, no meg a focivébét egyedül. Ha valóban Isten fia vagy, javíts a marketing-stratégiádon, tedd kicsit eladhatóbbá a tanítást, ne szidd a hatalmasokat, ne emlegess bűnöket, csinálj ilyen vagány videóblogot, számold a napi lépéseidet, tegyél ki alkonyos szelfit a Galileai-tengerrel a lábfejedről, jelentkezz be a Zakeus házából partiarokkal, hashtagolj és élőzz sokat! Ha valóban Isten fia vagy, akkor csinálj már valami látványosat, ne csak ülj itt nekem, meg halat süss parázson, ne csak a lábamat mosogasd, ne csak a vihart csendesítsd, ne csak a kenyeret törd meg, ne csak színeváltozz, ne csak duruzsolj a bűnök bocsánatáról meg a megváltásról, ne csak meghalj és feltámadj értem évről évre!”

Közmondások Karinthy magyarázataival

Karinyth: Együgyű lexikon MEK

Közmondás

Rövidre fogott tanácsok és életbölcsesek, melyek szimbolikusan, vagy átvitt értelemben fejeznek ki egy tapasztalatokon alapuló igazságot, melyet kellő magyarázattal és értelmezéssel körülményekre és helyzetekre hasznosan alkalmazhatunk. Vigyáznunk kell azonban, hogy helyesen alkalmazzuk őket, és ne tévesszük össze a körülményeket, amelyekre alkalmaztuk. Néhány példát magyarázattal alább közlünk:

1. Aki másnak vermet ás, maga esik bele.

Aki másnak valami kellemetlenséget csinál, neki van belőle baja. Például ha valakiről bebizonyítom, hogy azt a sok pénzt, ami van neki, sikkasztotta, és neki ezzel kellemetlenséget csinálok, nekem van belőle bajom, mert akkor ő nem ad nekem abból a pénzből.

Fordítva viszont: aki magának vermet ás, más esik bele, például ha én elcsábítok egy leányt, más veszi el feleségül.

2. Amelyik kutya ugat, nem harap.

Megnyugtató tapasztalat, mely szerint bátran lehet közeledni az ugató kutyához. Kezddőket azonban figyelmeztetünk, hogy a kutyák nem tudják ezt a közmondást. Megfordítva: amelyik kutya harap, nem ugat - ez még nincs bebizonyítva, lehet, hogy ugat, csak nem hallani, mert tele van a szája.

3. Kaparj, kurta, neked is lesz.

Például ha valakinek valami bőrbetegsége van, és azt egy másik ember kaparja, neki is lesz.

4. Eső után köpönyeg.

Egészségügyi szabály, mert eső után rendszeren hűvösebb a levegő, és így ajánlatos übercigert húzni.

5. Vér nem válik vízzé.

A legújabb orvosi tudomány által megdöntött tapasztalat (lásd: vízibetegségek).

6. Kutyából nem lesz szalonna.

Legfeljebb disznózsír.

7. Minden órának leszakaszd virágát.

"Virág" alatt átvitt értelemben fiatal leányokat és nőket kell érteni. Megfordítva zsebmetszők részére alkalmazható: minden virágnak (leány, nő) leszakaszd óráját (zseboráját).

8. Sötétben minden tehen fekete.

Rendkívüli jelentőségű ipari felfedezés, melynek segítségével nagy mennyiségű fekete lakkot és festéket meg lehet takarítani azok részére, akik ragaszkodnak hozzá, hogy a tehenek feketék legyenek, nem szőkék.

9. Öreg ember, nem vén ember.

Sajátságos patológiai kísérlet, melynek segítségével be lehet bizonyítani, hogy öreg embereknek elméje már teljesen el van gyöngülve, amennyiben nem vesszük észre, hogy "öreg" és "vén" ugyanazt jelenti. Fiatal ember ugyanis nem ugrana be ilyen marhaságnak, hogy "fiatal ember nem ifjú ember".

10. Más kárán tanul az okos.

Például ha valaki franciául tanul, az az apjának a kára, mert neki kell fizetni a tanárt.

11. Égre követ ne dobj, mert fejedre esik.

Például ha valaki elmegy egy épülő ház alatt, ráesik az a kő, amit más az égre dobott. Helyesebb tehát a követ magasból a földre dobni, akkor más fejére esik.

12. Addig nyújtózkodj, amíg a takaród ér.

Egészségügyi tanács, ami főleg azoknak kellemetlen, akiknek nagyon hosszú takarójuk van; ezeknek néha kétméternyre ki kell nyújtózkodni.

13. Ki korán kel, aranyat lel.

Viszont aki aranyat lelt, későn fekszik, és másnap már nem tud korán felkelni. Leghelyesebb le se feküdni, akkor mindenkit megelőz az ember.

14. Ki kevéssel be nem éri, az a sokat nem érdemli.

S így érdemtelenül kapja meg.

15. Mindenki a maga szerencsésének kovácsa.

Kivéve Kovács Gyulát.

16. Lassan járj, tovább érsz.

Az érettségiző fiatalemberre fordítva áll: lassan érik, tehát tovább jár.

17. Minden látszat csal.

De minden csaló látszik.

18. Nem mind arany, ami fénylik.

Lehet kedvező körülmények közt gyémánt is.

19. A türelem rózsát terem.

Egyebet nem.

Az Úr mosolya

"Amikor a nap feljön, az Úristen mosolygását látom (...) és az Úr mosolyát látom akkor is, amikor a nap lenyugszik. Az Úr mosolygását látom a holdon is, s szemének derűs csillogását minden kicsi csillagban. Az ég kékségében az örökös tisztaság szent törvényét látom s a tovaszálló gondoskodó szeretetet, mely éltet bennünket tisztító esőkkel. A szélben az Ő szent leheletét érzem, mely naponta tisztára mossa a lelkeket a szenny kísértéseitől." (Wass Albert)

Ismered?

Ismered az „én” elégedetlenségét?

Nem bírja ki, ha valami nem az ő kedve és akarata szerint történik.

Ismered az „én” elfogultságát?

A másik szemében gerendát lát, de a magáéban a szálkát sem veszi észre. Be vagy-e töltve Szentlélekkel? Ha tényleg be vagy töltve, akkor Jézus jelenlétét mindenki meglátja benned, és sokféle kegyelmi ajándékkal leszel felruházva a szolgálatra.

Ismered-e az „én” kényelmességét?

Rögtön fáj, ha neki kell többet vagy a kellemetlenebb feladatot elvégeznie.

Ismered-e a különbséget a vallásosság és a Krisztusban való élet között?

A vallásos ember Istent tiszteli, de személyes közössége nincs Jézussal. Aki Krisztusban él, sok gyümölcsöt terem és az Úr személyes vezetését tapasztalja.

Van-e olyan lelki testvéred, akivel szoktál együtt szolgálni?

Jézus kettésével küldte tanítványait a szolgálatba. Neked is megmutatja, kit rendelt melléd a szolgálatban, ha imádkozva figyelsz Rá.

Ismered-e az „én” kárörömét?

Örül a másokról terjesztett rossz hírnék, pletykának, hogy különbnek gondolhassa magát.

Ismered-e az „én” dicsekedését?

Különbnek szereti mutatni magát, mint amilyen.

Érik-e nálad a Lélek gyümölcse, a hűség?

Mindig az Úrnál tart, elfordít a bálványoktól és elválaszthatatlanul összeköt az emberekkel.

Érik-e nálad a Lélek gyümölcse, a mértékletesség?

Akkor vagy mértékletes, ha nem az

anyagiakra teszed a hangsúlyt, hanem a lelkiekre. És akkor, ha megtartod, hogy az egészséges dolgokból mértékkel, az egészségtelenekből semmit se fogyassz.

Érik-e nálad a Lélek gyümölcse, a békesség?

Ha van békességed, csend van a szívedben, nem bántasz másokat, s mások bántása nem fáj neked. A benned levő békesség kiárad, és másokat is érint.

Ismered-e az „én” erkölcsösségét?

Vigyáz a látszatra, de szemei, gondolatai és álmai tisztátalanok.

Ismered-e az „én” uralkodását?

Szeret parancsolgatni, de nem szereti, ha neki parancsolnak

Ismered-e az „én” önszeretetét?

Mindig magának akarja a legjobbat
Ismered-e a szív langymelegségét?
Amikor a szív nem lángol Uráért, az Igéért, a szolgálatokért, s az imádságért.

Ismered-e az „én” irigységét?

Nem örül, ha a másíknak sikerül, és ha a másíknak többje van, vagy többet kap – ilyenkor mérges.

Ismered-e az „én” ígéretéseit?

Ígéri, hogy segít, de kényelemszerete vagy saját érekei miatt nem állja a szavát.

Ismered-e az „én” fősvénységét?

Azt is görcsösen szorítja, ami nélkül igazán megvolna.

Ismered-e az „én” gőgjét?

Még az alázatosságát is különbnek

tartja a másíkenál.

Ismered-e az „én” puhánységát?

Amikor határozottan szembe kellene szállnod a gonosszal, lazán megadod magadat.

Ismered-e az „én” hiúságát?

Mindig beképzelt és szerénykedést tettet, de csak úgy nyeli az elismerést!

Ismered-e az „én” gyávaságát?

Gyáván húzódik meg az óvatosság és bölcsesség leple alatt.

Ismered-e a szexuális kísértéseken való győzelem titkát?

Jézus nevében tagadd meg a közösséget kívánságaiddal!

Ismered-e a szüntelen való engedelmességét?

Ha nemcsak néha, hanem mindig, feltétel nélkül engedelmeskedsz az Úr szavának.

Megvan-e benned a mentő szeretet?

A mentő szeretet mindig arra ösztönöz, hogy vezesd Jézushoz azokat, akik még nem tértek meg.

Vendégeskedő, vagy a kijelölt helyeden maradó hívő vagy?

A vendégeskedő hívő itt is, ott is kapni szeretne – felelősségvállalás, tehervállalás és áldozat nélkül. Aki meg a helyén marad, és az Úr közösségében él, sokaknak áldásul lesz az élete.

Van-e rendszeresen személyes üzeneted a Bibliából?

Ha szól az Úr, Igéje megérint téged. Tűz támad szívedben, tudod Isten akaratát, s hogy mit kell tenned. Ekkor nem neked lesz mondanivalód az Igéről, hanem az Úrnak rólad.

Törvényeskedő, vagy evangéliumi hívő vagy?

A törvényeskedő hívő életét a szabályok határozzák meg, az evangéliumi hívő életét meg Jézus szeretetének elfogadása és a Lélek vezetése.

Forrás: Internet

Credo—másképp

Nincs külön hitvallásom. Hitem a Katolikus Egyház hite.

Mégis jónak tartom ezt a hitet úgy elmondani, ahogy bennem tükröződik. Nem követve sem liturgikus, sem biblikus sémát. Isten egyetlen, de szereti a sokszínű teremtésben sokoldalúan kifejezni önmagát.

Istenről beszélhet a lírikus is, a filozófus is, akár én is, dadogó és töredékes szavakkal, mégis érvényesen. Megpróbálom.

SZÉPSÉG

Hiszek a Szépségben. Hiszem, hogy minden gyönyörűség mögött még vakítóbb gyönyörűség vár, és a valóság ezerféle bűvölete a dolgok önmagukon-túli távlatában egyetlen és szuverén. Hiszek a megsebzett szépségben, amely föladja határait, és megszűnik, hogy legyen. Hiszek a Szépségesben, Aki Van.

ÖRÖM

Hiszek az Örömben. Farkasszemet nézek a frusztrációval, és örvendezem, mert a Szépségesben megszűnik a frusztráció. Farkasszemet nézek a fájdalommal, és örvendezem, mert a Szépségesben megszűnik a fájdalom. Farkasszemet nézek a félelemmel, és örvendezem, mert a Szépségesben megszűnik a félelem. Farkasszemet nézek a gonoszsgal, és örvendezem, mert a Szépségesben eltűnik a gonoszsga arca. Hiszek az Emésztő Tűzben, amely salaktalanáá éget, hiszek a Transzcendens Teljességben, amely tiszta, határtalan öröm.

MÁS

Hiszek a Másban. A Másban, amely nem az „ilyen” és „ez” szimmetriapárja, hanem öntörvényű és abszolút módon „más”, amelyből minden levezethető, miközben ő maga semmiből sem vezethető le; amelyre minden valóság visszautal mint forrására, ő pedig saját megoszthatatlan másságában áll fenn. Hiszek a Másban, amely nem „ilyen” és „ez”, de egyúttal sajátos és egyedülálló módon „ilyenség” és „ezség” is, mert meghaladja saját „nem-ilyenségét” és „nem-ez-ségét”, rendhagyó módon túlesik a határon – és mégis belőle fakad minden rendezettség. Tagadom, hogy minden egy. Tagadom, hogy „ami odafönt van, megfelel annak, ami idelent van”. Abban hiszek, hogy a valóság azért ilyen, mert van Más.

HATÁRTALAN

Hiszek a Határtalanban. Nem vagyok bezárva határain közé, mert ismerem Őt, aki túlel rajtuk, és saját határtalanságának részesévé tesz. Ismerem a súlypont feladását, a kilendülést az ismeretlenbe, a tabuk elvesztését, a felszabadult nevetést. Ismerem a még-annál-is többet, akit nem lehet elnyomni. Ismerem a Lángot, amely áttűzesít és elragad.

SZENT

Hiszek a Szentben. A határtalan Szépségben, a határtalan Örömben, a határtalan Másban, akit nem lehet kimondani és leírni, de lenyűgöz és megsemmisít. Hiszek az Egészben, akihez képest még tört se vagyok, akihez képest a mindenség is semmi. Hiszek a Megközelíthetetlen Fényességben, akit a szeráfok „Szent, szent, szent” kiáltással ünnepelnek.

IGAZSÁG

Hiszek az Igazságban. Nem én csinálom az igazságot, az Igazság alkotott engem. Szólt nekem, megfogalmazta magát nekem, keresztre feszítették érte, de él. Hiszek a győztes Igazságban, a kötelező Igazságban, a velem rendelkező Igazságban. Hiszek az Igazságban, Jézusnak hívják.

TŰZ

Hiszek a Tűzben. A permanens pünkösdben, a határtalan Tűz-Lélek kiáradásában, a lángviharban, amelyben élünk. Hiszek a jelekben és csodákban, hiszek a dogmákban és rítusokban, hiszek az apostoli utódlásban és az oldó és kötő hatalomban. Hiszek az irgalomban és a szabadító szeretetben. Hiszek az epikléziszben és a transzszubsztanciációban, hiszek az új teremtésben és a test feltámadásában. Hiszek a boldogságban.

Kovács Gábor

Mit rejt a kagylóhéj?

A család szépen összegyűlt, a gyerekek meg elgondolni sem tudták, hogy mi az a nagy hír, ami miatt a szüleik ilyen titokzatosak. Velük sosem történik semmi. Tiszta unalom az életük. A legnagyobb izgalom az éltükben, ha néhány új virágot hoz a begónia.

A szülők az ebéd befejezése után bejelentették, hogy mostantól másképp szeretnének élni. Ezért aztán szépen eladják a családi házukat. Egy kisebb lakásba költöznek Londonba és vesznek egy hajót. Végre itt az ideje, hogy körülhajózzák a földet.

A gyerekek iszonyatos röhögésben törtek ki, mert azt hitték ez valami kis tréfa. Ám hamar kiderült, hogy nem az. A szülők tényleg eladták a házat, vettek egy hajót majd elindultak a világ körül.

Anyukájuk, akiről eddig el sem tudták képzelni, hogy kalandvágya meghaladhatja egy új süteményrecept kipróbálását kivirult. Apukájukat mintha kicserélték volna. Néha küldtek képeslapot vagy E-mailt egy-egy egzotikus szigetről. És ha aggódtak is a gyerekek miatt ez nem nagyon látszott rajtuk. Míg a gyerekek dolgoztak, a szülők boldogan vitorláztak a nagy vizeken.

És a gyerekek elgondolkodtak. Valahogy természetes volt, hogy a szüleik mindig ott vannak, lehet rájuk számítani, lehet tőlük kölcsönkérni. De hogy boldogok-e azt még sosem kérdezték.

A szülők 3 év múlva hazatértek. Újra süteményillat töltötte be a lakást. De a gyerekek már másként néztek a szüleikre. Valahogy észrevették, hogy ők is emberek és nem csak szülők. Nekik is vannak álmaik. Álmaik, amiket valóra váltottak.

A Teremtő megkocogtatta a katedrát, hogy kijózanodjunk – Balczó András a Mandínernek

Írta: **Maráczi Tamás**

Az öttusában a szellemi és fizikai kimerültség állapotában az ember vizsgázik: kiderül róla minden. A válság idején is megismeri magát az ember, és ez a hiábavalóbb dolgoktól a lényegibbek felé terelheti – vélekedik a magyar sportlegenda, Balczó András. A háromszoros olimpiai és tízszeres világbajnok egykori öttusázó szerint isteni figyelmeztetés a mostani járvány, és sokan tanulni fognak belőle, megváltoztatják gondolkodásmódjukat. Interjúnk.

Miért történik ez a világgal?

Amikor ezen törni kezdtem a fejemet, Ady-nak egy verse jutott eszembe, az a címe, hogy *Az Isten bajján*. A második versszaka így hangzik: *„Az Isten könnyőreletes, / Sokáig látatlan és néma, / Csak a szívünkbe ver bele / Mázsás harangnyelvekkel néha”*. Most ez történt. A Teremtő megsokallta, hogy a világ ilyen számarányban fordul el Tőle. Amikor az iskolában az órán a gyerekek nem figyeltek a tanítóra, hanem el voltak foglalva a saját ügyeikkel, a tanító pálcájával figyelmeztetésképpen megkocogtatta a katedrát, hogy kijózanodjunk. Hogy felismerjük Azt, akit ha keresünk, megtalálunk. Ezt én egy figyelmeztetésnek tartom.

Ezek egy ószövetségi próféta feddő szavai is lehetnének. Ön ilyen horizonton látja ezeket az eseményeket keresztényként? Isteni figyelmeztetés?

Feltétlenül. Ez az Isten közbeavatkozása. Tudom, hogy ha vége lesz ennek a járványnak, akkor már nem lehet majd tovább ugyanúgy élni; akik Isten nélkül akarják megoldani az életüket, kevesebben lesznek, és többen olyanok, akik Istenhez fordulnak. Ez egy figyelmeztetés, hogy Őrá figyeljünk. Jézus azt mondja: *„Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek”*. Rossz döntés az, ha Nélküle akarunk élni.

Vannak, akik azt mondják, hogy ha ezen a válságon is túl leszünk, minden ugyanúgy fog folytatódni, és vannak, akik szerint más világ fog kezdődni, át fog rendeződni a gazdaság és a társadalom. Ön e téren is változásra számít? Reménységem szerint jó irányú változás történhet az emberek gondolkodásában. Elgondolkodtam azon, hogy miért van az, hogy ezerszámra halnak meg emberek némely országban a koronavírus következtében, itthon pedig húszt elhalálozott honfitársunkról tudunk?

Miért van az, hogy mi, magyarok ilyen döbbenetes kegyelemben részesülünk?

Hogy ilyen mértékben védelmet élvezünk?

Én tudom azt, hogy...

Egy pillanat, ha megengedi... Mi a válasza erre?

Van Jézusnak egy példázata: egy ember szőlőt telepített, majd bérbe adta szőlőműveseknek, és idegenbe ment. Amikor eljött az ideje, elküldte szolgáit a járandóságáért. Azok összeverték, elzavarták. Hasonlóan tettek még több alkalommal: a szolgákat megverték, megölték. Végül elküldte szeretett fiát, mondván: azt majd megbecsülik; de őt is megölték, és kidobták a szőlőből. Ekkor Jézus megkérdezte a hallgatóit, hogy mit gondolnak: mit fog tenni a gazda a bérlőkkel?

Azt válaszolták: bizonyval elveszejti őket, és másoknak adja ki a szőlőt. Szerintem a szőlőt mi, magyarok kaptuk. Az, hogy ilyen kevés ember halt meg idáig a járványban Magyarországon, az is a mérhetetlen kegyelem jele.

De mi lehet az oka, hogy – ahogy ön állítja – a magyarokat nagyobb kegyelem éri, mint másokat?

Én is szeretném tudni. Csak csodálkozni tudok és hálálkodni.

Kósa Ferenc 1976-ban önről készített filmjében, a Küldetésben elhangzik az a mondat a szájából, hogy „Rájöttem, hogy nem magamért futok”. Ilyen öszszetartozás-élménye lehet sokaknak most? Feladják ugyanígy egyéni céljait, mert megértik, hogy van egy magasabb értelmű, közösségi cél?

Egy ilyen példának jóval több a tudatalatti összetevője, mint gondolnánk. Én csak azt tudtam, hogy sokakért vagyok felelős. Szerintem hasonló felelősségérzet táplál, bátorít sokakat.

Az a dolgunk most, hogy amennyire lehet, segítsünk a bajbajutottakon.

Ahol jogos és égető szükséglet szenved valaki, ott pótoljuk a hiányt, enyhítjük a fájdalmat. Mindez csak úgy lehetséges, ha tudjuk, hogy van Valaki, aki pártfogol és tanácsol minket.

Az öttusa kemény és magányos sport, minden versenyző elsősorban a saját határaival küzd meg. Milyen tapasztalatokat lehetett szerezni belőle, ami a mai kor emberének is fontos lehet ahhoz, hogy rendben legyen magával?

Nagy fokú önismeretet. Az öttusában mindenki meg lesz gyóntatva. A szellemi és fizikai kimerültség állapotában nem marad erő a színlelésre, az ember vizsgázik: kiderül róla minden. Így egyre jobban megismeri önmagát és versenyzőtársait is. Csapatverseny esetén a közös cél elérése nagy energiát szabadít fel. Megtanultam továbbá veszíteni. Aki nem tud veszíteni, nyerni sem tud.

Tisztában vagyok azzal is, hogy váratlan dolgok vannak, de véletlenek nincsenek. Nem szabad belemenni abba az utcába, hogy: mi lett volna akkor, ha nem így lett volna, hanem amúgy? Weöres Sándor írta: *„Mert ami egyszer végbement / azon nem másít semmi rend, / se Isten, se az ördögök: / múltónak látszik és örök”*. Verseny során az volt a lényeg, hogy mikor befutottam a célba, bármit mondhattam, csak azt nem, hogy maradt még erőm. A belső béke forrása az a tudat, hogy mindent megtettem a cél érdekében.

Ha valakit a sikerei büszkévé tesznek, jobb lett volna, ha sikertelen marad.

A büszkeség nagy átok. Aki érdemet saját magának tulajdonít, az az Istent lopja meg. Gyönyörűség azt látni, amikor a küzdő sikerében az ég felé mutat! A Szentírásban ez áll: *„Az én erőmetelenség által végeztetik el”*. Ez nem azt jelenti, hogy Jézus ereje van fogytán, hanem az enyém. Amikor én az erőm végére elérkezem, akkor lép közbe Isten, és adja azt az állapotot, amire mindig is vágyakozik az ember – és ez több és más, mint amit elképzelünk.

Ezt konkrétan hogyan élte át versenyzés közben?

Az 1972-es müncheni olimpián úgy éreztem, hogy ha egyéniben nyerek, akkor részem lesz ebben a teljességben. A rám nehezedő nagy elvárás azonban feszültséget okozott bennem, és egyre rosszabbul vívtam. Beláttam, hogy kevesebb, ügyetlenebb vagyok, mint gondoltam, és nem tudom megnyerni az olimpiát, a maradék-talan boldogság pedig nem lesz a birtokomban.

És ebben a lemondásban találtam rá arra az állapotra, amelyre mindig is vágyódtam. És akkor ott minden menni kezdett a páston: csak adtam a találatokat, és nem kaptam – de immáron már nem érdekelt, mert tudtam, hogy abban az állapotban vagyok, amelyet úgy nevezhetünk, hogy az alkalmasság állapota. A megérkezetttség állapota. Akkor rájöttem, hogy ezt kerestem, de megtalálásának a feltétele az volt, hogy annak az érzésnek, hogy nekem jár az olimpiai győzelem, ki kellett vesnie belőlem. Ezt azóta is tudom: az embernek minden tőle telhetőt meg kell tennie, és az Isten akkor veszi át az irányítást, ha én minden energiámat feléltem már. *„Uram, nekem eddig volt erőm, a képességem eddig tartott, most Te következel”*. Akkor Ő belép az ember életébe, és minden menni kezd, mint a karikacsapás.

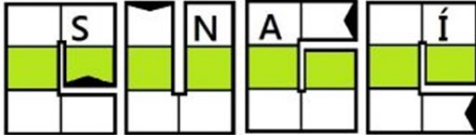
Még akkor is, ha válság van? Igen. Akkor is.

Visszatérve a jelen helyzethez, egy utolsó kérdés. Mennyire veszi komolyan az önkéntes karantént? Hogyan bírja a család a bezártságot?

Elég nagy házunk van Budakeszin, a fiaink karanténba tettek bennünket, a feleségemet és engem. Két részre osztottuk a házat, nem megyünk sehova, itthon vagyunk. Hosszú telefonjaink vannak, és igyekezzünk egymásban tartani a lelket.

G y e r m e k o l d a l

Jézus kivette őket Betánia közelébe, és kezét fölemelve.....

ARATÁS
ERŐSEK
EREDET
ESEMES
IGAZÁN
KALAND
SZORÍT

ApCsel1,11

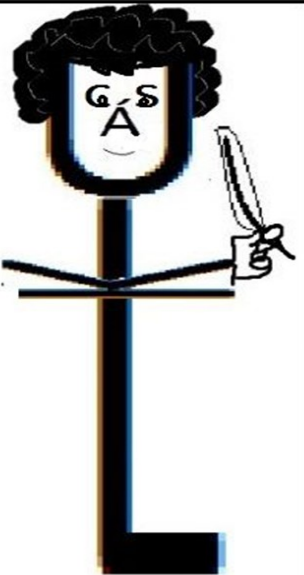
Mit tett Jézus mennybemenetele pillanatában még utoljára?

Keresd meg az ABC rendben felsorolt szavak helyét az ábrában, és írd be a nyíllal jelölt mezőkből kiindulva! Ha jól oldod meg a feladatot, a színes sorokban előbukkan a felelet!

Ki írta ezeket a sorokat?

ApCsel 1,1

Első könyvemben, kedves Teofil, elbeszéltem, mi mindent tett és tanított Jézus egészen addig a napig, amelyen megbízást adott a Szentlélek által kiválasztott apostoloknak, és fölvéte tett a mennybe.

Valóban föltámadt!

„Az oroszok közel ezerkétszáz éve keresztények- aztán jöttek a kommunisták, és hetven éven át gyözködtek őket, hogy nincs Isten, nincs föltámadás, az egész Biblia csak mese. Bár sok fiatal sikerült elbutítaniuk, a nép szívéből nem tudták kiölni a kereszténységet, Krisztust. Oroszország az egyetlen hely a világon, ahol vasárnapot vaszkreszenyijének, a Feltámadás napjának nevezik, és ezt még a kommunisták sem tudták megváltoztatni. A húsvéti időben az oroszok nem Jó napotall köszönnek, hanem azt mondják: Krisztosz vaszkresz! Krisztus feltámadt!- a válasz pedig: Vajsztenyija vaszkresz! Valóban feltámadt!

Még Brezsnyev idejében történt, hogy egy pártideológus előadást tartott valamelyik gyárban. A részvétel kötelező volt, vagy kétezren ültek a teremben, és hallgatták unottan a pártember előadását arról, hogy Isten nem létezik, ennél fogva Krisztus feltámadása is csupán mítosz, mese, csak arra jó, hogy a munkásosztály öntudatát csökkentse, harcosságát eltompítsa.

Az előadás végén ez a magabiztos, öntelt pártideológus feltette a szokásos kérdést: Van-e valakinek kérdése? Egy idős munkás feltette a kezét:

Van egy kérdésem.

Tessék, bátyuska, kérdezzen csak, bátran!- biztatta a főideológus.

Az öreg fölállt, körülnézett, majd kérdés helyett azt mondta:

Krisztosz vaszkresz! Feltámadt Krisztus!

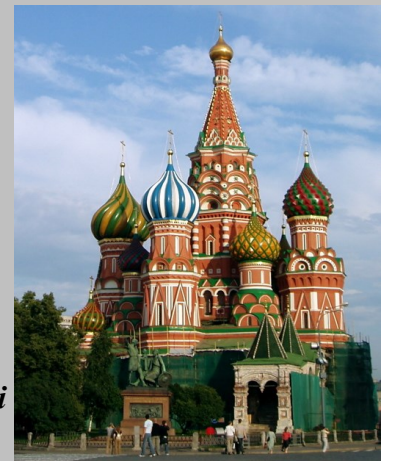
Ez annyira bele volt rögzülve mindenkinek a lelkébe, hogy a kétezer ember szinte önkéntelenül válaszolt:

Vajsztenyija vaszkresz! Valóban föltámadt!

Az öreg pedig hozzátette:

Csak ezt akartam mondani!”

(Egy olvasókörosünk hüvelyezte ki a márciusi könyvünkéből. Nemeshegyi Péter S.J. : Számadás a reményről)

Istent szolgálva a közösség által: Példaképünk a Molnár házaspár

Beszélgetés a család erejéről, a gyermekekben fellelt önmagunk ismeretéről, a közösség összetartásának örömeiről. A székelykáli pasztorális munkatárs és hitoktató házaspár életébe, munkásságába tekinthetünk be az emberek szolgálata, a néptánc és a nagycsaládos élet mentén.

A Gyulafehérvári Pasztorációs Iroda munkatársaként és akolitusként, illetve hitoktatóként milyen kihívásokkal kell szembenéznünk a 21. század egyre szabadabb világában? Hogyan lehet ezeken szeretettel és sikerrel átjutni?

Izabella: Ezen a munkaterületen nagyon sok lelkes és lelkesítő munkatárssal dolgozom együtt, és ezáltal azt tapasztalom, hogy közösségben, egységben az erő. A célcsoportunk, például akik számára képzéseket szervezünk, szintén lelkes és tenni akaró emberekből áll, akiktől én magam is sokat tanulok. Mindig feltöltődöm lelkileg egy-egy képzés, alkalom után. A kihívás abban áll, hogy a közömbösöket, az egyháztól távol maradókat is meg tudjuk szólítani, mindenkit a maga módján. Ennek a kulcsa, hogy az evangélium szerinti életet úgy tudjuk élni, hogy mások számára is vonzó legyen. Ez nagyon sokszor azt is jelenti, hogy szembe kell menni a ma divatos szabados felfogással.

Csaba: Hitoktatóként a legnagyobb kihívás a gyerekek figyelmének lekötése, az érdeklődésük felkeltése a hit felé. Én líceumokban tanítok. Azt tapasztalom, hogy egyre kevesebb időt töltenek a szülők a gyerekekkel, egyre inkább kiszorul a vallásos nevelés a családi életből. Sok esetben közömbösebbek a diákok, és egészen alapvető dolgokat sem ismernek, tudnak Istenről, a vallásunkról. Elsősorban úgy próbálok a szabados kihívásokkal szembenézni, hogy mindig lehetőséget adok a személyes kérdések, témák felvetésére. Ha látom az érdeklődést az általuk felvetett téma iránt, akkor hajlandó vagyok arról beszélni. Egy másik jól bevált technikám pedig az, hogy min-

dig az aktuális egyházi időszak sajátosságait elmondom, ezáltal évente legalább tőlem hallják, hogy mikor milyen ünnep van, milyen üzenete van az ünnepnek, hogyan alakultak ki, stb. Ezen kívül igyekszem mindig saját élményeket bevinni. Az a tapasztalatom, hogy ez mindig hatásos, ezekre felfigyelnek, és nagyon sok esetben meg is jegyzik.

– Mi vonzotta Önöket az emberek szolgálatához, ehhez a hivatáshoz?

Izabella: Nekem a közösség volt a meghatározó a szakmai hivatásom kialakulásában. Boldog és békés gyerekkorom volt, a szüleimre mindig

felnéztem, vallásosan neveltek minket. De a kiteljesedést, a fejlődést mindig a közösség jelentette számomra. Úgy éreztem, hogy a közösségben „élek” igazán. Az otthoni ifjúsági csoport, a különböző „szervezkedések”, majd az egyetemi évek alatt is a közösségben éreztem teljesnek magam. Ebbe beletartozott a táncsoprot, a kórus is, de meghatározó mindig a vallásos közösség volt.

Csaba: Már kisgyerekként szerettem az oltár körüli szolgálatot. Öt éves koromtól a mai napig szívesen ministrálok. Volt olyan időszak, amikor kicsiként egy vasárnap három misén is ministráltam, annyira vonzott az oltárszolgálat. Ezért is jelentkeztem a teológiára, ahol négy évet elvégeztem. Emellett nagy szerepe volt a papi példaképeknek, akikre gyerekkoromban felnéztem.

– Három gyermekes szülők. Mit tanultak önmagukról, a kapcsolatukról a gyermekeik által?

Izabella: Önmagamról többet tanultam a gyerekekkel töltött idő alatt, mint egyéb önismereti tevékenységeken. A gyerekek tükröt tartanak elénk, sokszor kíméletlen tükröt. A családukbán adott a légtér ahhoz, hogy mindenki elmondhassa a véle-

ményét, visszajelezzenek egymásnak a gyerekek, de nekünk, szülőknek is visszajelzést adnak a viselkedésünkről. Sokszor bizony ezek megdöbbenettek, mert ellentétben álltak azzal a hatással, amit mondjuk én előrevetítettem. De éppen ezek a momentumok lendítettek sokat a kapcsolatunkon és az önismeretemben is. Ugyanakkor jó visszajelzés az is, amikor a gyerekek egymás közti viselkedésén látom viszont az én viszonyulásaimat. Ez van, amikor a hibáimmal szembesítenek (amikor türelmetlenek egymással, és felelemlik a hangjukat); de olyan is van, amikor jó viszontlátni bennük, amit hangsúlyozok nekik mindig (ha például segítenek egymásnak, vagy lemondanak valamiről a másik javára). A legnagyobb ilyen élményem ennek kapcsán: az férjemmel a vitákat mindig igyekeztünk egymás közt elintézni, nem a gyerekek előtt. Mindig azt hittem, hogy a gyerekek ezzel védve vannak, nem érzik meg a köztünk lévő konfliktusokat. Nagyon megrázott, amikor rájöttem az ellenkezőjére: a kislányunk ugyanis, aki nagyon érzékeny gyerek, mindig ráérezett, ha békétlenség volt köztünk, és ilyenkor nemcsak nekünk kedveskedett egyenként, hanem egymás mellé hívott, a kettőnk ölébe ült, egymásba tette a kezünket. Egy alkalommal pedig az ablak alatti járdára egy krétarajzot készítettem, nagy szívbe írt felirattal: „Szeretem a családomat!”, és odahívott minket, hogy együtt nézzük meg. Ezek a jelzések ébresztettek rá, hogy több bizalommal lehetek a gyerekek iránt, és jobb, ha őszintén beszélek nekik a saját negatív érzéseimről is.

Csaba: Nagyon sokat tanultam a gyermekeimtől. Elsősorban azt, hogy nagy kihívás következetesnek lenni a nevelésben. Érdekes tapasztalat volt a középső gyerek-effektus. Nem mondok újat a szülőknek, ha azt hangsúlyozom, hogy a három gyerekuink háromféle. Éppen ezért szoktam mondani azoknak, akik azt állítják, hogy a gyereket szemlélve pontos képet alkotnak a szülőkről, hogy a mi esetünkben bizony nem kapnak egységes képet erre hagyatkozva. Viszont éppen ez hívta fel a figyelmet arra, hogy jobban odafigyeljek: a speciális igényű gyerekuink is megkapja azt a különös figyelmet, amire szüksége van.

Folytatás a másik oldalon!

A legérdekesebb volt megtapasztalni, hogy mi ment végig a gyerekekben, amikor bocsánatot kértem tőle, mivel rájöttem, hogy az adott helyzetben nem voltam igazságos vele. Nehéz volt számomra kimondani a bocsánatkérést, hisz a szülői tekintélyem sérülését láttam benne. A fiamnak viszont hihetetlen örömet és felszabadulást jelentett, a kapcsolatunk pedig jobban elmélyült ezáltal.

– **Mit tartanak a legfontosabb alapelveknek a gyermeknevelésben?**

Izabella: A következetességet és az empátiát, valamint azt, hogy mindenkinek a saját igényeinek megfelelően, a saját „nyelvén” szeressünk.

Csaba: Számomra a legfontosabb a példamutatás. Erre törekszem! Bármit mondok, bármit tanácsolok nekik, úgyis azt fogják inkább követni, amit tőlem látnak. Ezt magukévá teszik, beépítik az életükbe. Fontosnak tartom a vasárnapi közös szentmisét és a családdal együtt töltött időt. Ugyancsak fontos a gyerekekre külön-külön szentelt minőségi idő is.

A házastársi kapcsolat, a gyermeknevelés völgyeiből milyen kapaszkodók segíthetnek kijutni?

Izabella: A házastársi kapcsolat nehézségeiben mindig segít nekem a hűségeskü, amit egymásnak a házasságkötéskor kimondtunk. Nekem ezek nem üres szavak, hanem megtartó erő, amit a házasság szentségében kaptunk. A Jóisten ebben a szentségben mindig annyi kegyelmet ad nekünk, amennyire szükségünk van ahhoz, hogy a szeretet mellett döntsünk. Egy konkrét helyzetben, amikor nehézségeink voltak, a közös ima segített a szeretet mellett dönteni. Azelőtt csak a gyerekekkel együtt imádkoztunk, kettesben nem. Amikor a nehézségben elkezdtünk kettesben is imádkozni, ez a páros ima érezhetően egy újfajta kötődést alakított ki közöttünk.

Csaba: Úgy érzem, hogy kiegészítjük egymást a párommal. Sok esetben segít a két különböző nézőpont, ahogy egy-egy problémát megközelítünk. Fontos, hogy tudjuk elengedni a saját igazunkat bizonyos esetekben.

– **A néptánc életük szerves részévé vált. Hogyan jött ez a szerelem, és milyen pluszt ad a kapcsolatukhoz?**

Csaba: A párom gyerekkorától táncol. Így nekem kellett felzárkózni mellé. Nem volt könnyű. Azonban nagyon szerencsésnek érzem magam, hogy ilyen jó tanárom van, mint Izabella. A kapcsolatunkban is nagyon sok pozitív hozadéka van a néptáncnak. Egyrészt a heti táncpróba egy leszögezett időpont, amihez mindenki ragaszkodik, mert tudjuk, hogy akkor együtt vagyunk. Másrészt pedig mindig nagyon jó érzés táncolni. És olyan dologban lenni együtt, amit mindketten szeretünk, úgy gondolom, nagy áldás.

Izabella: Mindig szenvedélyem volt a néptánc, a népzene, a néphagyomány. Amikor a férjemmel megismerkedtünk, akkor is táncoltam egy tánc csoportban, és azt hiszem, vonzotta őt is ez a világ, habár addig idegen volt tőle, táncolni sem tudott. Amikor a mesteri éveim alatt néhány hónapot külföldön töltöttem ösztöndíjaként, Csaba az idő alatt belépett az egyetemi tánc csoportba, hogy megtanuljon táncolni – engem pedig meglepetésként a fellépésükre hívtak meg. Azóta mindkettőnk közös hobija a néptánc.

– **Nem csak a kapcsolatukban, de a közösség életében is fellelhető a néptánc áldásos hatása az Önök szemlén keresztül. Milyen közösségépítő sikereket értek el a táncnak köszönhetően?**

Izabella: A néptánc csoport nem a mi érdemünk, mi csak vágytunk rá. A Jóisten viszont adott olyan lelkes társakat, akik a faluközösséget jobban ismerve segítettek a megszervezésben és a megmaradásában is – hiszen az évek során nehézségekkel, problémákkal is szembesültünk, mint ahogy sok szép élménnyel is gazdagodtunk.

Csaba: Könnyű Katit táncba vinni, ha ő is akarja. Több pár volt a faluban, aki szeret és tud táncolni, nem kellett kötéllal fogni az embereket, csak egy

kis szervezésre volt szükség. Ami egyedi nálunk, hogy a gyerekeink is velünk táncolnak. Így mindenki kivészi a részét belőle, együtt csiszolódunk, izzadunk, gyakorolunk. Ez is bátorító számomra, hogy ebben is példát mutatva tovább adhatjuk azt a tudást, amit megszereztünk. A közösségépítésben igyekszünk a néptánc tanuláson kívül egymásra is figyelni, megünnepeljük egymás születésnapját, és a faluközösségnek is szoktunk bált szervezni. A legfontosabb hozadéka a tánc csoportnak az az összetartás, ami megszületett az öt év alatt a tagok között: segítünk egymásnak, amikor arra szükség van, együtt vagyunk az ünnepeken, de együtt a munkában is. Feléledt a régi kalákázás hagyománya is: nagyobb munkákat is kalákában le tudunk bonyolítani, tudva, hogy ez kölcsönös, és jót tenni jó!

Gyöngy-Pethő Krisztina

A Te gyereked miben él?

-HA EGY GYEREK SZIDALOMBAN ÉL, MEGTANULJA AZ ÍTÉLKEZÉST.
 -HA EGY GYEREK HARAGBAN ÉL, MEGTANULJA A HARCOT.
 -HA EGY GYEREK FÉLELEMBEN ÉL, MEGTANULJA A RETTEGÉST.
 -HA EGY GYEREK SZÁNALOMBAN ÉL, MEGTANULJA AZ ÖNSAJNÁLATOT.
 -HA EGY GYEREK GÚNYBAN ÉL, MEGTANULJA A SZÉGYENT.
 -HA EGY GYEREK FÉLTÉKENYSÉGBEN ÉL, MEGTANULJA AZ IRIGYSÉGET.
 -HA EGY GYEREK SZÉGYENBEN ÉL, MEGTANULJA A BÚNBÁNATOT.
 -HA EGY GYEREK BÍZTATÁSBAN ÉL, MEGTANULJA AZ ÖNBIZALMAT.
 -HA EGY GYEREK MEGÉRTÉSBE ÉL, MEGTANULJA A TÜRELMET.
 -HA EGY GYEREK HELYESLÉSBEN ÉL, MEGTANULJA MAGÁT SZERETNI.
 -HA EGY GYEREK ELISMERÉSBEN ÉL, MEGTANULJA HOGY JÓ, HA CÉLJA VAN.
 -HA EGY GYEREK TISZTESSÉGBEN ÉL, MEGTANULJA AZ ŐSZINTESÉGET, MEGTANULJA, MI AZ IGAZSÁG ÉS BECSÜLET.
 -HA EGY GYEREK BIZTONSÁGBAN ÉL, MEGTANULJA HOGY BÍZZON MAGÁBAN ÉS A TÖBBIÉKBEN.
 -HA EGY GYEREK NYUGALOMBAN ÉL, MEGTANULJA MEGTALÁLNI A SAJÁT BÉKÉJÉT.

A TE GYEREKED MIBEN ÉL?

“KEDVES KORONAVÍRUS” – ŐSZINTE LEVELET ÍRTAK A FERTŐZÉSNEK

Kicsit idillisztikus, de szívből jövő “levél” terjed a közösségi médiában – amelynek címzettje maga a koronavírus. Az üzenet arra próbálja felhívni a figyelmet, hogy a karanténnak igenis van emberi oldala, és hogy ezt az időszakot milyen jól fel lehet használni. És ami a legjobb hír: ha te nem így éled meg ezeket a napokat, akkor is tehetsz még arról, hogy ez változzon!

„Kedves Koronavírus!

A világjáró biznisszmen apukák most esti mesét olvasnak a lányaiknak.

A folyton rohanó anyukák most leporolták a varrógépet, és maszkot varrnak a fél utcának.

Az oktatás pár nap alatt éveket ugrott, és átléptünk a digitális korba.

Az iskolák bezártak ugyan, de az élet iskolája megnyitotta kapuit. A gyerekek részt vállalnak a házimunkából, látják, hogy mennyi energiába kerül rendben tartani a lakást.

Kiderült, hogy milyen sokan tudnak otthonról dolgozni anélkül, hogy órákat zötyögnének a munkahelyükre és vissza.

Estéknként kártyapartitól és táncos családi bulitól hangosak a nappalik.

A konyhákból áradnak a finom illatok, olyanok is megsütötték életük első kenyerét, akik eddig csak dobozból ették a rendelt ebédet.

Olyan helyeken is kék lett az ég, ahol a szmogtól eddig azt sem tudták, milyenek az igazi színek. Segítségnyújtó üzenetek árasztják el az internetet.

Aggódunk a rég nem látott, távoli ismerősökért is, érzékenyebbek és érzelmesebbek lettünk.

A lakóparkokban – ahol talán nem is ismerték egymást a szomszédok -, közös zumba órát tartanak az erkélyeken.

A nagyszülők Skype-on mondott mesével enyhítik az unokák hiá-

nyát.

A szülők egyre jobban tisztelik és elismerik a pedagógusokat, mert most ők tanulnak otthon a gyerekekkel.

Sorra születnek az egymást támogató, kreatív ötleteket adó csoportok a Facebook-on.

Rendezzük a holmikát a szekrényben, elkészülünk az évek óta halogatott feladatokkal is.

Szépülnek a kertek, tisztulnak a padlók és a függönyök.

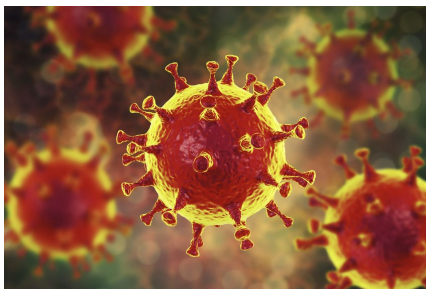
Fertőtlenítiük a kilincseket és a telefonokat, amit vírusmentes időkben is gyakran meg kéne tennünk.

Ülünk a hypo- és kenyérillatú lakásokban, és egyre csak várunk, várunk... Várjuk, mikor hagysz itt minket. Mikor érdemeljük ki a jutalmat, hogy elköszönsz tőlünk. Az a legrosszabb, hogy bizonytalanságban tartasz, és nem vágathatjuk a centit. De majd ezt is megszokjuk. Megtanuljuk, hogy nem tudunk mindent kiszámítani és kontrollálni. Kreatívvá és erősé tesz minket az új helyzet, mert látjuk, hogy minden nap abból kell kihoznunk a legtöbbet, ami éppen van. Ha kevés a liszt, akkor kevés lisztből.

Néha eljárszunk a gondolattal, hogy milyen lesz, amikor végre lelépsz. Tudod, mit remélek? Hogy nem onnan folytatjuk, ahol abbahagytuk. Nem térünk vissza abba az állapotba, amiben találtál minket, hanem szintet lépünk.

Emlékezni fogunk az üzeneteidre, és megtartjuk az újonnan kialakult szokásainkat. Nem lesznek kapzsi, kielégíthetetlen vágyaink, hanem kevesebb is bérjük. Értékeljük az élet apró örömeit, amikről Te megmutattad, hogy nem is olyan apróságok. Azok a legnagyobbak!

Üdvözöllek (de csak tisztos távolságból) ‘...’ (B. Zoli)

Angelus Silesius Könyörgés a Szentlélekhez

Szentlélek! Fő jó!

Szent neved

Borítsa lángba szívemet!

Tüzednek édes lángja fennen

Lobogjon vígan én felettem.

Ébresszen bennem szent kegyed

Szerelmes, élő, nagy hitet!

Világíts át, Te, drága Fény,

Nehogy sötétben haljak én.

Te szent árnyékod hívősisítsen,

Hogy idegen tűz ne hevítsen.

Szívemnek kertje élni fog,

Ha hull rá égi harmatod.

Fő Vigasz, várom jöttödet,

Csókkold életre lelkemet.

Ajándékaid, mint a tenger,

S Nélküled koldus csak az ember.

Itt van szívemnek kelyhe,

Te Pünkösöd borával töltsd tele!

Add, ha parancsod megjelen,

Katonaként én megtegyem.

Te jó tanácsod hadd vezessen,

Különböztessék jól, helyesen.

Szent értelmeket ha adod:

Felismerem akaratom.

Arany folyam vagy, Bölcsesség,

Szerelmed csókja bennem ég,

És így a szívem tudja, érez:

Milyen jó vagy Te és mily édes.

Szemem mindig csak Rád tapad:

Igazság Lelke csak Te vagy!

Megígérted, jó Jézusom:

E vendéget én megkapom.

A szívem várja vágyva, halkan,

Őt várja ez az üres barlang.

Boldog lesz, majd ha áldva jó:

Örökre nálam marad Ő!

(Fordította: Szénási Sándor)

Hallotta? Hajloccs!

A történet egy német házaspár, Wolfgang Langenmantel (1586-1637) és felesége, Sophia Rentz (1590-1649) nevéhez fűződik. Házasságuk annyira megromlott, hogy az elkeseredett férj 1612-ben elhatározta, hogy egykori tanárához fordul segítségért. Elutazott Ingolstadtba és Jakob Rem jezsuita atya tanácsát kérte. A szentség hírében álló szerzetes egy Mária-kép előtt imádkozott, majd ezeket mondta: **"Ebben a vallási cselekedetben megerősítem a házasság kötelékét, feloldom és elsimítom a csomókat."**

Imája meghallgatásra talált, és a házaspár kibékült egymással. Az emlékezetes eseményt unokájuknak is elbeszélhették, mert ő - az augsburgi Szent Péter templom kanonokjaként - egy helybeli festővel* megfestette a "A csomókat feloldó Mária" képet, majd azt a templomnak adományozta.

A képen Mária látható, amint a holdon (= az újjászületés szimbóluma) áll, és egy angyal kezéből csomókkal teli szalagot vesz át. Egyenként kioldozza a csomókat, mely életünk nehézségeit hordozza. A jobbán térdelő angyal már egy tiszta és egyenes szalagot tart a kezében.

Érdekesség: Ferenc pápa 1986-ban, frankfurti teológiai tanulmányai során ismerte meg a kegykép történetét, amikor társával egy kirándulás alkalmával felkereste az Augsburg belvárosában álló templomot. Annyira megtetszett neki, hogy vásárolt egy kegyképet ábrázoló képeslapot, majd miután hazatért Argentínába, négy példányban lemásoltatta, és elterjesztette az országban "Csomóoldó Boldogasszony" tiszteletét.

Mik azok a csomók, melyek életünk szabad áramlását gátolják?

Problémák, amiket hosszú időn át hordozunk, és nem találjuk a megoldást.

Házastársak közötti veszekedés, neheztelés, erőszak, hűtlenség.

A családban a békesség, a bizalom, és az öröm hiánya.

Szorogások, melyeknek nem leljük az okát.

Elváló házastársak reménytelensége.

Családok szétesése.

Szenvedélybetegségek.

Bűneink, és szeretteink bűnei.

Mások által okozott fizikai és erkölcsi sebek.

A fájdalmasan kínzó harag, a bűntudat, az abortusz emléke.

Nem gyógyuló betegségek.

A depresszió, a munkanélküliség, a félelmek, a hitetlenség, a magány.

IMÁDSÁG CSOMÓOLDÓ BOLDOGASSZONYHOZ:

Szűz Mária, Szeretet Édesanyja, aki soha nem hagyta magára egyetlen segítségért kiáltó gyermekedet sem! Aki szüntelenül közbenjársz értünk, mert lényedet az isteni szeretet és a szíveden túlcorduló végtelen irgalom élteti. Fordítsd felém együttérzéssel teli arcodat! Tekints a seregnyi "csomóra", mely életemet fojtogatja! Ismered fájdalmait. Tudod, mennyire megkötöznek engem e csomók. Kezedbe helyezem életem szalagját. Senki, még a gonosz sem ragadhatja el azt irgalmas segítségedtől. Egyetlen csomó sincs, melyet ne tudnál kioldani. Jézusnál, az én Szabadítómnál való közbenjárásod által oldd el a mai napon e "csomókat"! (Nevezzük meg a problémáit!)

Isten dicsőségére kérek, oldozd ki mindörökre! Benned remélek. Te vagy égi Édesanyánk, akit Isten nekünk adott. Te vagy az én törekénységem erőssége, nyomorúságom gazdagsága. Szabadíts meg mindattól, ami akadályoz abban, hogy Krisztussal legyek. Őrizz engem, vezess engem, védelmezz engem! Te vagy az én biztos menedékem. Csomóoldó Boldogasszony, imádkozz értem! Ámen.

Reményik Sándor: Szivárvány

Némethy Titinek

I.

*A párában, a vízesés felett,
Halványan, mint egy álom,
És testetlenül, mint egy lehelet:
Az örökifjú szivárvány lebeg.*

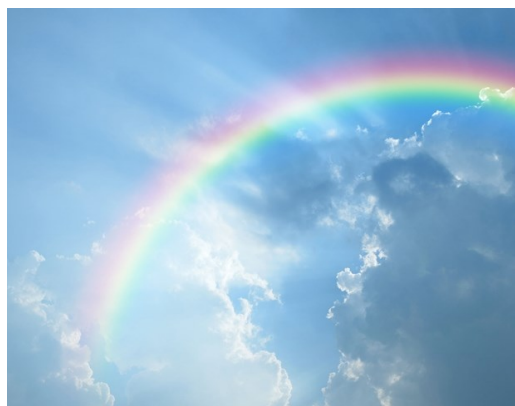
*Megrokkannak a sziklák, a hegyek,
A kő mállik, az erdők sírba térnek,
Új medret tör a patak magának,
S a régít testálja a feledésnek.
Megőszül a világ.*

*De a szivárvány mindig egy marad
S színei meg nem fakuló csodák.
Örökifjan és egyformán lebeg,
Halványan, mint egy álom
És testetlenül, mint egy lehelet.*

Mint a művészet az élet felett.

II.

*Minden lélekben van egy kis szivárvány,
Kis csapóhid, amelyet leboocsát,
Hogy egy más lélek átjöhessen rajta, –
Ennek a hidnak hídpillére nincsen,
Ezt a hidacsát csak az Isten tartja.
Az Isten, aki a szívekbe lát.*

Derítsd ki az elsődleges szeretetnyelvedet! – FÉRJEKNEK

Szeretetnyelvekről szóló sorozatunk legújabb része házaspárok számára hasznos, hiszen megfejtetik, mi az elsődleges szeretetnyelvük. Ha megismerik egymás szeretetnyelvét, sokkal gördülékenyebb, érthetőbb és konfliktusmentes lesz a kommunikációjuk. Miután a férj kitöltötte, kérje meg a feleségét is, hogy töltsse ki! Nekik is jár külön egy kérdőív.

Feladat: harminc kérdéspárt láthattok, melyek közül minden esetben egyet választhattok ki. Írjátok fel, melyik betűjelű lehetőséget választjátok, és a végén számoljátok össze, melyik betűt hányszor választottátok! Amelyikből a legtöbb van, az az elsődleges szeretetnyelved!

- Jó érzéssel tölt el, ha a feleségetől kedves üzenetet kapok. A
Szeretem, ha a feleségem megölel. E
- Szeretek kettesben lenni a feleségemmel. B
Amikor a feleségem segít a ház körüli munkában, érzem, hogy szeret. D
- Jó érzéssel tölt el, amikor a feleségetől ajándékot kapok. C
Szeretek közös utazást tenni a feleségemmel. B
- Amikor a feleségem kivásalja az ingemet, érzem, hogy szeret. D
Szeretem, amikor a feleségem megérint. E
- Amikor társaságban vagyunk, és a feleségem átölel, érzem, hogy szeret. E
Örülök, amikor a feleségem ajándékkal lep meg. C
- Bárhová szívesen megyek a feleségem társaságában. B
Jó érzés, amikor a feleségemmel kéz a kézben megyünk egymás mellett. E
- Nagy becsben tartom az ajándékokat, amelyeket a feleségetől kapok. C
Szeretem hallani, amikor a feleségem azt mondja, szeret. A
- Szeretem érezni a feleségem közelségét. E
Jó érzés, amikor a feleségem azt mondja, jól nézek ki. A
- Szeretek „csak úgy” együtt lenni a felesé-

gemmel. B
A legkisebb ajándéknak is örülök, amit a feleségetől kapok. C

10.
Amikor a feleségem azt mondja, büszke rám, érzem, hogy szeret. A
Amikor a feleségem elkészíti a kedvenc ételemet, érzem, hogy szeret. D

11.
Szeretek közös tevékenységben részt venni a feleségemmel, bármi legyen is az. B
A feleségem biztató szavai jó érzéssel töltenek el. A

12.
Az apró szívességek, amelyeket a feleségem tesz a kedvemért, sokat jelentenek a számomra. D
Szeretem megölelni a feleségemet. E

13.
A feleségem dicsérő szavai sokat jelentenek számomra. A
Sokat jelent számomra, hogy a feleségem mindig tudja, milyen ajándékkal szerezhet nekem örömet. C

14.
Jó érzéssel tölt el, ha a feleségem közelében lehetek. B
Szeretem, amikor a feleségem masszírozza a hátamat. E

15.
Amikor elvégzek egy feladatot, sokat jelent számomra a feleségem elismerése. A
Sokat jelent számomra, amikor a feleségem megtesz valamit a kedvemért. D

16.
A feleségemmel gyakran megcsókoljuk egymást. E
Jólesik, hogy a feleségemet minden érdeklí, ami számomra fontos. B

17.
Számíthatok arra, hogy a feleségem segít a feladataim elvégzésében. D
Mindig örülök, ha a feleségetől ajándékot kapok. C

18.
Jólesik, ha a feleségem megdicséri a külsőmet. A
Szeretem a feleségemben, hogy türelmesen meghallgat és megérti az érzéseimet. B

19.
Szeretem a feleségemet átölelni vagy megfogni a kezét, amikor nyilvános helyen vagyunk. E
Jólesik, hogy a feleségem néha besegít a feladataim elvégzésében. D

20.
Jólesik, ha a feleségem átvész tőlem néhány feladatot, amikor sok a munkám. D
Amikor ajándékot kapok a feleségetől,

jó érzéssel tölt el, hogy gondolt rám. C

21.
Szeretem, amikor a feleségem csak rám figyel. B
Nagy segítség számomra, hogy a feleségem igyekszik tehermentesíteni, amikor nagy rajtam a nyomás. D

22.
Alig várom, hogy lássam, mit kapok a feleségetől születésnapomra. C
Nagyon szeretem hallani, amikor a feleségem azt mondja, hogy fontos vagyok számára. A

23.
Örülök, amikor a feleségem ajándékkal lep meg. C
Jólesik, amikor a feleségem elvégez valamit helyettem, mert tudja, hogy stresszes napom volt. D

24.
Szeretem a feleségemben, hogy nem vág a szavamba, amikor beszélek. B
Az ajándékozás fontos része a kapcsolatunknak. C

25.
A feleségem mindig felajánlja a segítségét, ha látja, hogy fáradt vagyok. D
Szeretek a feleségemmel közös programban részt venni, bármi legyen is az. B

26.
Szeretek a feleségemmel ölelkezni. E
Szeretem, amikor a feleségem meglep valami aprósággal, amiről a napja során észébe jutottam. C

27.
A feleségem bátorító szavai megerősítést jelentenek számomra. A
Szeretek filmet nézni vagy más közös tevékenységben részt venni a feleségemmel együtt. B

28.
Jobb ajándékokat ki sem találhatnék magamnak, mint amelyekkel a feleségem szokott meglepni. C
A feleségemmel gyakran megérintjük egymást, mikor egymás közelében vagyunk. E

29.
Sokat jelent számomra, amikor a feleségem akkor is segít, amikor más dolga is lenne. D
Boldog vagyok, amikor a feleségem azt mondja, fontos vagyok a számára. A

30.
Szeretem megölelni és megcsókolni a feleségemet, amikor hosszabb távollét után újra láthatjuk egymást. E
Szeretem, amikor a feleségem elmondja, milyen sokat jelentek számára. A

A = elismerő szavak
B = minőségi idő
C = ajándékozás
D = szívességek
E = testi érintés

Eltüsszen- tett birodalom

Hanthy Kinga

Mikroszkóp alatt nem tűnik megnyerőnek, amikor pedig nem látjuk, még kevésbé. Tudunk róla ezt-azt, de a lényegét tekintve semmit. Még az is lehet, hogy egyik pillanatról a másikra meggondolja magát, és eltűnik. Visszamegy oda, ahonnan jött. Mióta ember az ember, amit nem ért, mondába foglalja, és a végén el is hiszi, hogy úgy történt. Legyen tehát akkor mondája a mi kis Koronánknak is.

Élt egyszer valahol Ázsiában egy tobzoska, pontosabban sok-sok tobzoska, egészen addig, amíg a feketepiacon nem lett egyre kelen-dőbb a pikkelye. Addig csak a hú-sáért fogdosták össze. A tobzoska alapállat a törzsfajlásban. Sokáig azt sem tudták, kinek-minek a rokona, mígnem kiderült, hogy 75 millió évvel ezelőtt – amikor a kutyák és a macskák is – vált le a ragadozókról. Kizárólag hangyákat és természeteket eszik, egyedül él, éjjel vadászik, nappal odúban alszik.

Történt egyszer, hogy egy magányos tobzoska elindult az éjszakai hangyalakomára. Ment, mendegélt, mikor elsuhant felette egy denevér. A denevér is éjszaka vadászik, az is furcsa fajzat, hiszen madár is meg nem is, sőt radarja is van, azal látja a bogarakat. Amikor már negyedszer cikázott el tobzoska feje felett, és tobzoska látta, hogy denevér milyen eredményes, megszólította: „Te gyors és ügyes madár, mitől látsz ilyen jól a sötétben?” Amire így válaszolt a denevér, aki egyáltalán nem kedves és nem is beszédes, sőt nem is madár, továbbá fejjel lefelé alszik temp-lomtornyokban, ahol alvás közben a fülébe harangoznak: „Én nem látok. Én érzek.”

Addig-addig beszélgettek, míg összebarátkoztak. A denevér segített tobzoskának éjszaka vadászni, felfedezte neki a legfinomabb ter-

meszvárákat. Egy hűvös éjszaka azután, amikor már tele volt a hasuk, tobzoska összegömbölyödött a földön, a denevér meg fejjel lefelé lógott egy alacsony ágon. Beszélgettek. Hűvös volt, fáztak. És akkor denevér és tobzoska egyszerre eltüsszentette magát. A két tüsszentés egyesült, és repült, suhant a levegőben, amíg rá nem esett az első arra járó ember fejére. Talán valóban csak ennyi volt, egy közös tüsszentés, és megszületett Korona, ez a csúnya, értelmezhetetlen küllemű vírus, amelyik jelenleg leigázta a világot. De nem ez a legfurcsább, hiszen annyiféle vírus élt és halt már itt a Földön, mígnem jött a vakcina, amelyik valójában maga az életben tartott vírus. De most valami egészen más történt. Ettől a tüsszentéstől összeomolni látszik az egész, erősnek és visszavonhatatlannak látszó birodalom. Kiderült, hogy ugyan nem élhetünk egymás nélkül, és a világ globális, de Koronácska nem maradt Kínában, hanem felült a repülőre, bejárta a világot. Ettől a világ nagyon megijedt, most már nem engedi felszállni a repülőit, de késő. Amitől viszont vagy az fog kiderülni, hogy egymás nélkül is egész jól megvagyunk, ahogy évezredekig, vagy mindannyian egy kicsit belepusztulunk. Az már kiderült, milyen gyorsan lepereg ró-lunk az összes tanult és értelmetlen dolog. Alighanem már New Yorkban sem kéri ki magának senki, ha nem semleges nemű névmással szólítják, hanem azt mondják neki: uram, kerüljön tőlem távolabb. És kiderülhet, hogy jól megvagyunk kínai állíthatós villanykapcsoló nélkül, és hogy a külföldi munka helyett a legjobb az otthoni. Csak az ne derüljön ki, hogy valaki véletlenül rátenyerel a villanykapcsolóra, és akkor tényleg nem marad utánunk semmi, csak a maja és az egyiptomi piramisok meg a Stonehenge, mert már a Notre--Dame-ot elpusztítottuk.

(Az eltüsszentett birodalom Bano-vich Tamás 1956-ban betiltott és csak a rendszerváltozás után bemutatott filmje Török Tamás meséjéből.)

Vas István:

Az új Tamás

És a Tizenkettő között vala egy,
Akit Tamásnak, a Kettősnek hívtanak,
És mikor azt mondta Jézus: „Aho-
va én megyek,
Ott legyetek ti is – tudjátok az utat”,
Így felelt: „Hová mégy, nem tudhatjuk,
Uram.
Mi módon tudhatjuk, hogy az út merre van?”
És monda Jézus a Kettősnek, a szegénynek:
„Én vagyok az út, az igazság, az élet.”

És majdan, mikor a feltámadás
Után a tanítványok újra látták,
Nem volt közöttük a szegény Tamás,
Csak hallotta a test feltámadását.
És mondták akkor neki: „Mi láttuk az Urat.”
S ő felelé: „Ha kezén a szögverte sebet
Az én szemem nem maga látja,
Ha be nem bocsátom az ujjaimat
A vérező oldalába,
Ha hozzá nem érhetek,
Ha hét sebet meg nem tapintja kezem –
én nem hiszem, én nem hiszem.

És nyolc nap múlva együtt ültek tizenketten,
És közöttük Tamás, a Kettős, a hitetlen.
És a zárt ajtón Jézus belépett
És szólt hozzájuk: „Békesség tinéktek!”
És monda Tamásnak: „Hozd ide ujjadat,
Bocsásd oldalamba, érintsd meg te magad,
A szögeknek helyét szemeddel nézheted,
Elhoztam kezemet, hozd ide kezedet,
Sóvargó kezedet mártsd meg hét sebemben,
Légy immár hívó ne légy hitetlen.”

És szólala Tamás: „Megjelentél nekem,
Te vagy az én Uram, te az én Istenem!”

„Mivel láttál engem, hiszed, hogy én vagyok:

Akik nem látnak és hisznek, azok a boldogok” –

Felelte Jézus Tamásnak.

Czakó Gábor **Három tudás**

A világ mostani harcai tőzsdéken, titkos üzenetváltásokban, kávézásokon dőlnek el, az úgynevezett információk cikázásában

Igazolván Bocskai fejedelmünk ifjabb brit kortársa, Francis Bacon nyers megállapítását: „A tudás hatalom.” Bocskai a 16–17. század fordulóján a törökkel, a némettel vívott önvédelmi harcot, miközben Anglia – műszaki fölényét kihasználva – fosztogatta az Amerikát kirabló spanyolokat, majd közvetlenül dúlt, harácsoló Afrikában, Indiában, Kínában és másutt, ahol csak tehetette a 20. század közepéig.

Ma, a „fejlett világ” más „tényezőivel” együtt a hatalomtudás birtokosai kezén nincs vér: rejtett pénzszivattyúkat működtetnek a „tudatlan” világban. A hagyomány három tudást ismer. Amíg tehetette, azt ajánlotta a tanítóknak, iskoláknak, hogy ezeket együtt fejlesszék. Először a test tudását: javunkra válik az ügyesség, erő, gyorsaság, kitartás, egészség.

Második az ész tudása: az okosság, a következetesség, miáltal türelmesen, okról okra haladunk a megismerésben. Eredménye a megértés, tudásunk tágassága, bősége, állandó bővítése és rendezettsége, a műveltségyszerzés és így tovább. E két tudás egy ideig gyarapszik, aztán kopik a testtel, az aggyal együtt. Sőt az ész-tudás folyton avul s megy ki a divatból: Newton tudománya valószínűleg elégtelent ér egy mai érettségin.

A harmadik a szívtudás. Örök, mert a szív, a lélek halálunkig finomodik és gazdagszik. A szívrünkben, mint a legmagasabb szívrünkben él a szépség, a jóság, az igazság, a szeretet iránti érzék és vágy. A nagy négyes. Közös árnyékuk az alázat: annak belátása, hogy mind-ezekben mennyire gyöngék vagyunk, sőt eszünk és testünk is pallérozásra szorul... Bizony, a három tudás közül a harmadik az előző kettő alapja. Rajta múlik, hogy mire használjuk erőnket, kinek adjuk el tudományunkat és miért. Sőt a szívtudáson áll vagy bukik a magán- és közéletünk: igazságosak vagyunk-e gyermekeinkhez, alárendeltjeinkhez? Fölismerjük-e a szépet és a jót magunk körül? Ápoljuk-e, romboljuk-e? Szeretjük-e társainkat, mesterségünket, lakóhelyünket, hazánkat? Megőrizzük-e a ránk bízott teremtés-részt vagy pusztítjuk?

A szívtudás sosem avul. A legkevésbé sem hatalom mások fölött, sokkal inkább önuralom, indulataink, testi és gazdasági-politikai erőnk megfékezése. Amikor kifelé hat, akkor kötelességünkre ébreszt, hogy jót, szépet, igazat, szeretetet vigyünk a világba. Nem könnyű, mert minden hatást hamar követ egy visszacsapás, ami a készületlen lélekbe beleveri: mond meg az igazat, és betörök a fejed! Lehet, de ebcson beforr – márpedig az ebcsonnál mennyivel értékeesebb a mi fejünk! Különösen, ha jóra használjuk. Már is zeng a cinikus kérdés: mi a jó? Aki nem tudja, mert nem akarja, annak elvesztése sem veszteség.

Helyes a rendszeres testmozgás, s mellette jól tesz a folyamatos tanulás, ám a legfontosabb: szívtudásunk szüntelen fejlesztése, mert soha nem tudhatunk eleget róla és a hozzá kapcsolódókról, legkivált a nagy négyesről. Ritkán vagyunk elég érzékenyek, éberek üzeneteire. Nem elméletben, hanem gyakorlatban. A szívtudás sosem elméleti, csakis gyakorlati: csupán annyi a miénk belőle, amennyit megvalósítunk az életünkkel. A mai válságos időben, amikor a pokol erői fenekednek ránk, mindennél fontosabb az igazi értékek fölismerése, hogy bizalommal tudjunk együttműködni, és fölneézni a szentekre, a szív és a lélek mestereire. E fölneezés nem aláz meg, hanem fölemel. Boldog az, aki föl tud nézni szüleinek, gyermekeire, tanítóira, Csontváryra, Szent Istvánra és Erzsébetre, meg Puskás Öcsire, Balczó Andrásra, Teréz anyára. Ha nyugodtan szemléljük őket, miként az igazságot szokás, akkor rájövünk, hogy odafönn nincs lökdösődés, mint a sportpályákon, meg a parlamentekben, a tőzsdéken.

Ott mindannyian elérnek, sőt minket is várnak maguk közé.

H. Boulad verse 1967-ből:

Ha minket egyesítenek...

*Ha minket egy Testbe egyesítenek,
Ha minket egy ölelésbe olvasztanak
Ha egy dallamra ringatózunk
Ha majd egy lény gyanánt élünk
Ha egyesülnek a testek és többé el nem válnak
Ha egy térben találkoznak a lelkek
Ha egy forrásból isznak a szellemek
úgyhogy egy örök ritmusban vernek a szívek
Ha az ÉN és a TE eggyé olvadva MI leszünk
Ha minden egyes szerelme az összes szerelme lesz
Ha semmi más nem leszünk, csupán egy gondolat
Ha összekapcsolódunk mint egy lánc arany
Ha egybe hajlunk össze mint a kéve
Ha meggyűrődünk ugyanazzá az egy kenyérré
Ha kisajtolódunk ugyanazzá az egy borrá
Ha mellkasomban megcsobban a milliárdokéval
sokszorozott szeretet, hullámot verve szí-
vemben, mint dagálykor a tenger
Ha megszövődünk mint egy lenszövet
Ha megfonódunk mint kosárfonat
Ha megvarrnak minket egy vitorlának
amely ragad a felkelő nap felé
Ha mindegyikünk a másik étke lesz
Ha mindenki darabja lesz a közös kenyérnek
Ha igazság lesz az emberálmom
Ha az epedő vágy beteljesül
ha elérjük az Élet Fáját
Ha öntudattal egyesül, mit Isten egyesített
Ha a kegyelem-szólító EGYAZON nedve
áradva ömlik minden ágba
Ha EGYAZON vér EGY szívből jövet
- mindörökre a egyesült tagjainkba foly
Ha majd az EGY test sejtjei leszünk
kiket örök életbe hívnak
Akkor minden egyes ereje az összesé lesz
Mindenki gondolata mindenkié lesz
Minden egyes szeretet mindenki szeretete lesz*

*Hit nélkül nincs kereszt, csak probléma”
Kereszt nélkül nincs vigasz, csak depresszió
Kereszt nélkül nincs virradat, csak sötétéjszaka
Krisztus nélkül a kereszt göcsörtös nehéz fadarab
Krisztus nélkül nincs mosoly, kacagás, csak
sírás és átkozódás
Krisztus nélkül nincs más csak, kiúttalanság
Krisztus nélkül nincs irgalom csak, szomorúság
Krisztus nélkül nincs megváltás, csak adok-
kapok vásár
Kereszt nélkül nincs vasárnap csak, plázabuti-
kozás
Kereszt nélkül nincs feltámadás, csak virtuális
sötét valóság
Hit nélkül nincs más csak állandósult, nem
fogadott hívás!
Krisztus hív! Kérlek, vedd már fel*

Hofi atya: Vallo- más egy szív- mű- tétről, avagy a kórházi műtő mint liturgikus tér

Hofher József jezsuita szerzetes, vagy ahogy sokan ismerjük, „Hofi atya” megin- dító vallomása szív- műtétjéről.

Néhány hete műtötték a szívemet. Kettős billentyűcserét hajtottak végre rajtam. Amikor betoltak a műtőbe, eszembe jutott P. Henri Boulad elmékedése, melyet az Eucharisziáról szóló kötetében olvashatunk.

P. Boulad azt írja, hogy a műtőben az orvosok, segítők olyanok, mint egy pap a szentmisében, akik átalakító tevékenységet végez. Ahogy a pap Jézus szavait ismételve átváltoztatja a kenyeret és bort Testévé és Vérévé, ugyanígy az orvosok, az asszisztencia átalakítják a beteg testrészt egészséges testrészé, Isten gyermekének krisztusi képére.

Amikor betoltak a műtőbe, ezen elmélkedve csendben elmondtam magamban Szent Ignác atyánk felajánló imáját, hogy oda tegyem magam Isten és az orvosok kezébe mint az áldozati adományt, a kenyeret és bort a felajánlásuk az oltáron.

*Fogadd el, Uram, szabadságomat,
Fogadd egészen.
Vedd értelmemet, akaratomat és emlékezé-
sem.
Mindazt, amim van és ami vagyok, Te adtad
ingyen.
Most visszaadok, Uram, visszaadok, egyszerre
mindent.
Legyen fölöttem korlátlanul rendelkezésed,
Csak egyet hagyj meg ajándékkodul, szeretnem
Téged.
Csak a szeretet maradjon enyém a kegyelem-
mel,
És minden, de minden gazdagság enyém,
Más semmi nem kell.*

Szinte ezzel egyidőben eszembe jutott egy gyönyörű történet. Idős nénit visznek a műtőbe. Altatás előtt kéri a jelenlévőket, engedjék meg neki, hogy imádkozzon még egyet. A jelenlévők összenéznek: No, legyen. Az idős hölgy csak ennyit mond: „Uram! Az ő kezük a Te kezed!”

Mindenki szemében – még ha nem hívő ember is – ott volt a meghatódottság. Átérezték a pillanat varázsát. Az orvosi, egészségügyi eszköz szavai mindenki lelkében ott munkáltak, hogy tisztelettel álljanak meg az élet titka előtt. Valóban, belépve a műtőbe érezni, hogy szent ez a hely. Nemcsak a jelenlévők, de az előkészítő takarítók, betegszállítók munkája is ott volt a levegőben.

Hadd említsek egy ugyancsak gyönyörű történetet. A betegszállítók kivitték a városba urológiai vizsgálatra. A sok munka miatt csak este hétre jöttem értem. Délután az esti műszak kezdetéig vártam a folyosón a mentőt, hogy viszsza vigyen a klinikára. Egyedül ültem a folyosón, amikor megérkezik egy cigányasszony, és elkezd takarítani a termet és folyosókat.

Nem fecseg. Csendben, némán végzi a feladatát hihetetlen precizitással. Órák hosszat ámulva nézem, hogy miként tisztítja meg a falon a képkereteket, a villanykapcsolókat, a szekrényeket, berendezéseket.

Este hatkor megérkezik az éjszakai ügyelet. Említem a doktornőnek, hogy figyeljenek erre a cigányasszonyra, mert hihetetlen precízen végzi a munkáját! „Igen, tudjuk! Nagyon szeretjük!”

A doktornő talán elmondta az asszonynak, hogy mit mondtam a munkájáról. Ragyogó szemmel, mosollyal jön vissza és megköszöni a dicséretet: „Tudja, négy gyermekem van otthon, de ők sohasem dicsérnek meg a munkáért.”

Mindezt azért írom le, hogy a takarítók, betegszállítók, ápolók, orvosok tudják meg, milyen nagyszerű lelkek valamennyien.

Az élet szolgálja!

Kedves tanárok, nevelők, pedagógusok! Ti is az élet szolgálai vagytok. Munkátok átalakító szolgálat. Magasabb létszintre segítitek a jövő nemzedékét, a kicsi nebulót, aki még néha lusta, szemtelen, felesel, de megérzi, hogy oktatója jót akar neki.

Mindez gyönyörű, mondhatnánk, de mindennél van egy magasabb út, melyről Szent Pál apostol beszél.

Ha a természet szerint átalakítók vagyunk, mivé válhatunk az Eucharisztia által?

Jézus mondja: „Mindenki, aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van. ... Ez nem olyan kenyér, mint a manna, amelyet atyáitok ettek és meghaltak. Aki ebből a kenyérből eszi, örök él.”

Bódító érzés, hogy Jézus az Eucharisztia által akarja élővé tenni a világot, általunk!

Ma divatos arról beszélni, hogy óvjuk a teremtett világot, a környezetünket. Egy nagyszerű sejt kutató mondja nagyon találóan, hogy ez a világ nem a teremtett világ. Amióta az ember szabad akarata révén eldöntötte, hogy Isten nélkül, saját bálványának képére alakítja a világot, ez a világ sokszor életellenes és szörnyű.

De Jézus megengedi, hogyha az Eucharisziából élő ember lesz, az életerő lassan újból hatni fog ebben a világban, mint a teremtés hajnalán, amikor az első impulzus által a világ paradicsommá lett.

Ez a világ vagy eucharisztikus lesz, vagy nem lesz! A te döntésed, hogy enged-e az Eucharisztia erejét, az életet működni ebben a világban, vagy véglegesen egy csak emberarcú pokoli világba merülsz el.

Ott fekszem a műtőasztalon, és lassan hatni kezd az altató.

Mély álomba merülök.

Tudom, hogy rajtam kívül még van valaki, aki tudja, ismeri a titkot, a csodát – a professzorom és a barátaim a műtőn kívül.

Itt már nem történhet orvosi műhiba, hiszen minden az Ő kezében van.

Mi döntöttünk így!

Ketten ott a műtőben és a többiek is éreznek ebből valamit a teremben.

Hálát adok az emberért. Hálát adok az egészségügyi dolgozóknak, és kérem az Urat a pedagógusokért, a nagy átváltoztatókért, hogy mindannyian megérezzék, mire vannak hivatva!

Átváltoztatni ezt a világot, vagy legalábbis megengedni, hogy általunk az Élet ismét belopakodjon ebbe a világba és végezze munkáját saját törvénye szerint.

Forrás és fotó: Jezsuita.blog.hu

Megrendült világ

Már nem titkolhatják el a Föld túlnépesedésének gondját, már nem hazudozhatnak lényeges társadalmi problémákról a politikai korrektség álcája alatt

Kondor Katalin

A kényszerű elcsendesedés idején tényleg több, folyton „elszabotált”, elmulasztott tevékenységre jut ideje az embernek. Jó ez így. A minden rosszban van valami jó mondas igazságát bizonyítja. Akár fióktakarításról, könyvtárrendezésről, régi feljegyzések átválogatásáról legyen is szó, örömmel állapítja meg az ember, végre ezt is el tudta végezni. Én is így voltam ezzel. Rátaláltam például egy kilenc esztendővel ezelőtt elrakott írásra, amelyet a maják naptára ihletett. Mindig tudtuk, hogy okos és különös emberek voltak a maják. Naptárak tanúsága szerint a 2012. esztendő egy több ezer éves időszak végét s egy új korszak kezdetét jelenti. Emlékszem, akkoriban igen csak sokan hozzászóltak a hirtelen megszoruló világvége-elméletekhez, köztük komoly tudósok is, holott a maják „mindössze” korszakváltásról jövendöltek, s nem Földünk végnapjait vetítették előre. S ebben bizony szerintem igazuk volt. Eltelt csaknem egy évtized, s maják ide, maják oda, a világra figyelő ember világosan megláthatta, hogy végvonaglásban vergődik a Föld népe.

A vég csak ritkán egyetlen pillanat. A korszakvég sem. Kitorolhatetlenül belém vésődött gyermekkorom számomra szörnyű élménye, amikor a levágott fejű pulyka még néhány kört futott az udvaron, mielőtt kilehelte a lelkét. Ilyesmit művel az utóbbi évtizedekben az emberiség. Nem tudja, vagy nem akarja tudni, hogy azok a körök, amelyeket fut, már semmire sem jók. Az a létforma, amit folytathatónak hisz, már nem folytatható tovább. A kicsit is érdeklődő és érzékeny emberek

hosszú évek óta sejtik ezt. Csak a hangjuk – sajnos – nem jut el a világot uralók füléig. Vajon ezen urak most, hogy a világrendet egy különös vírus felforgatta, elgondolkoznak-e azon például, hogy egy véges erőforrásokkal rendelkező földgolyón már nem papolhatnak tovább a növekedésről, erről a varázsszónak kinevezett ostobaságról. Már nem titkolhatják el a Föld túlnépesedésének gondját, már nem hazudozhatnak lényeges társadalmi problémákról a politikai korrektség álcája alatt. Sejtik-e, hogy immár nehéz lesz elhiteni az emberekkel, miért a földgolyó lakosságának mindössze tíz százaléka birtokolhatja a javak hetvenkilencven százalékát.

S rájönnek-e, hogy állásos és természetellenes elméleteiket multikultúráról, genderideológiáról,

meg arról, hogy a kapzsi pénz hatalom fogja megoldani a világ gondjait, már nem lehet elfogadtatni a gondolkodó s nem valaki csatlósának szegődő emberrel. Mert nincsenek igazi érveik, azért.

Elgondolkoztak-e vajon azon, normális dolog-e például, hogy egyetlen ország csődje a mélybe ránthat egy egész világot? Végtevére is mi közünk van például nekünk, itt Európa közepén a pénzhatalom ördögi játszmáihoz? Ki hiszi el, hogy egy tízmillió népe nem tud boldogulni önállóan, ha hagyják és ha akar? Nyilván van ezekre a kérdésekre felelet, csakhogy az ördögien önzők, csöklátásúak nem felelnek. Meglehet, mélységes hitetlenségükben biztosak abban, hogy ők megúszhatják a végvonaglást. Pénz, fegyverek, elszántság birtokában még sikerülhet is nekik. Ideig-óráig. Mert a világ felett örökdió a rend, és eljön az igazság pillanata. Lehet, ezt a fordulatot nevezik a maják korszakváltásnak. Ők valószínűleg tudták, hogy az anyagi növekedés, gyarapodás helyett a szellemi növekedésre kell helyezni a hangsúlyt. S persze felelősséget

is kell vállalnia kinek-kinek a döntéseiért, legyen az az anyag világára vonatkozó, avagy a szellemi szférát illető.

Egyre inkább úgy tűnik, a Föld, a mi bolygónk előbb-utóbb lerázza magáról azt, aki nem tiszteli a szabályait. A sziklára, a rovarokra, az állatokra, a növényekre meg persze az emberekre, köztük a hamis prófétákra vonatkozó szabályokat. Ez isteni törvény. Amit a hitetlen sem szeghet meg büntetlenül.

Talán ezt tudhatták a maják, és ezt érzi jó néhány ma élő ember is. A baj, amely ránk szakadt, talán segíthet is előhozni ezeket a gondolatokat. Nem hinném, hogy nagy kockázat lenne kijelenteni, voltak már a jelenlegi társadalmaknál szellemileg magasabb rendű társadalmak és még lesznek is. Ebben van a remény. Bízunk tehát ennek a mai, hazug világnak a végében. Vagy ha úgy tetszik, a korszakváltásban.

Nos, csaknem tíz éve jegyeztem le ezeket a gondolatokat. Lám, mire jó a fióktakarítás. Meglehet, a mélyben észrevehetetlenül vagy nagyon is észrevehetően, csak éppen nem figyeltünk rá eléggé, azóta is készülődött, készülődik a korszakváltás. A világrend mindenestre összeomolni látszik, ha egyáltalán rendnek lehetett nevezni. S ha jól érzékelem, amíg az új felépülhet, addig még jó néhányszor próbára tesz bennünket az élet.

(A szerző újságíró)

Kovács felelősségre vonja a madárkereskedőt.

– Maga tegnap eladott egy állítólag beszélő papagájt a feleségemnek, de a madár nem beszél.

– Egy kukkot sem?

– Annyit sem.

A madárkereskedő elgondolkozik:

– Nézze, uram... Ez a papagáj öt éves, a maga felesége legalább ötven. Szerintem nincs közös témájuk.

Böjte Csaba boldogságmondásai a Tízparancsolatra

Isten parancsolatai nem gúzsba kötnek, hanem az élet szabadságára és örömére vezetnek.

I. parancsolat: Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!

Boldog az az ember, aki egyedül a leghatalmasabb Úrnak, a világ Teremtőjének szolgál, akit megszólíthat, társának, barátjának tarthat, és vele élheti a mindennapjait.

II. parancsolat: Isten nevét hiába ne vedd!

Boldog az az ember, aki Isten nevét szeretettel és tisztelettel veszi szájára, aki csendesen, nyugodtan meg tudja oldani a maga gondjait, feladatait, aki ura önmagának, háborgó érzelmeinek és szavainak.

III. parancsolat: Az Úr napját szenteld meg!

Boldog az az ember, aki a hét egy napján – Jézus Krisztus feltámadásának emlékére ez a nap a vasárnap – megáll, az Ég felé fordítja szemét, a hét százhatvannyolc órájából legalább egyen a nagycsaládjával, az egyházközségével, a közösségével a szentmisén imádkozik, erőt merít, hogy ne kizsigerelve, kimerülve, hanem derűsen, feltöltődve folytassa a mindennapi munkát.

IV. parancsolat: Atyádat és anyádat tiszteld!

Boldog az az ember, aki szereti és tiszteli apját és anyját, mint ahogy a bimbó szereti a megtartó, tápláló gyökeret, mint ahogy a folyó szereti a forrást, mint ahogy a madár szereti a fészket, mert hatalmas nyugalom, béke, öröm és fény születik meg benne.

V. parancsolat: Ne ölj!

Boldog az az ember, aki tiszteli az életet, bármilyen formában jelenik is meg.

VI. parancsolat: Ne paráználkodj!

Boldog, aki Isten gyönyörű ajándékaként éli meg hitvesével a testi szerelmet.

VII. parancsolat: Ne lopj!

Boldog az az ember, aki más tulajdonát tiszteletben tartja, aki a rábízott anyagi javaknak nem szolgálja, hanem bölcs őrzője, gyarapítója és továbbajándékozója.

VIII. parancsolat: Ne hazudj, és mások becsületében kárt ne tégy!

Boldog az az ember, akinek igaz, vigasztaló, áldó szavaiából, tetteiből bizalom, élet fakad.

IX. parancsolat: Felebarátod házastársát ne kívánd!

Boldog az az ember, aki csak az után vágyakozik, ami az övé, mert a hűség biztonságot, bizalmat és teljességet ad.

X. parancsolat: Mások tulajdonát ne kívánd!

Boldog az az ember, aki megelégszik azzal, ami az övé, és a munkát, a becsületes fáradozást az élet értékének tekinti.

Reményik Sándor

Egyszer talán majd mégis vége lesz

És akkor, aki visszatérni bír,
Csak visszatér megint a régihez.
A régi hithez, a régi házhoz -
Ecsethez, tollhoz, kapanyélhez,
És számon mit se kér, kit se átkoz.

A mappás talán új térképet ír,
De másként minden régiben marad,
Csak egy darabig sok lesz a friss sír.

Mi megnyugszunk, a szívünk mit se kér,
A föld valahogy döcög majd tovább,
És lassú erők lemossák a vért.

Megalakult a Szent Jakab Plébánia karitászcsoportja

2020. február 25-én megalakult plébániánk karitászcsoportja. Egyházközségünk minden településéről jelentkeztek tagjaink.

A csoport vezetője: Visnyei Gabriella-Hács

Csoportvezető helyettes: Harsányi Beáta-Szőlősgyörök

További tagok: Istvándi Lajos-Gyugy, Balélné Lévy Mária-Szőlősgyörök, Balogh Katalin-Lengyeltóti, Beráné Szabó Anna-Lengyeltóti, Buzsákiné Keller Ágnes-Lengyeltóti, Dávid Jánosné-Lengyeltóti, Gyurákovics Ágota-Lengyeltóti, Horváth Zoltán-Kisberény, Huszár Rita-Lengyeltóti, Ritecz Erika-Lengyeltóti.

A plébániai karitászcsoport egy egyházközségi közösség, így a tagjai értelemszerűen az egyházközséghez tartozó hívek köréből kerülnek ki. Minden jószándékú ember segítségét szívesen fogadjuk, ugyanakkor fontos tudatosítani, hogy a karitázmunka során a Katolikus Egyházat képviseljük, és Isten szeretetét közvetítjük a hozzánk fordulóknak felé.

A Katolikus Karitász számos olyan programot szervez, melyekbe a plébánia karitászcsoportok is bekapcsolódhatnak. Az így kapott adományokkal a csoportok az Egyházmegyei Karitász felé kötelesek elszámolni. Ezeket az adományokat csak rászorulóknak kaphatják, a rászorultság igazolása programként eltérő.

Csoportunk eddig a következő segélyprogramokban vett részt:

TARTÓS SZERETET: nagyböjti tartósélelmiszer- gyűjtés: 100 kg

EGYÜTT A BABAKERT: DM pelenka - 1 lengyeltóti család

BÉRES CSEPP: 10 db 30 ml/üveg szétosztása 5 idős lengyeltóti házigondozott részére

ÖNGONDOSKODÓ HÁZTARTÁSOK: vetőmag/EMMI támogatásával/ - 10 hácsi család

Egyéb: a nagyatádi DEH Kft adománya - fagyasztott sütemények kiosztása - minden település részéről belőle.

Isten áldását kérjük szolgálatunkra!

Üdvözlettel és szeretettel:

Karitász csoportunk tagjai

**A JÁRVÁNY ELCSITULÁSA-
KOR, HA FELOLDJÁK A TI-
LALMAKAT, MINDEN
PROGRAMOT IGYEKSZÜNK
PÓTOLNI!**

**Hittanosok
tavaszi
kirándulása:
május 16.**

Hittanosok tábora
a Mátrában:
Lányok: júl. 6-11.
Fiúk: júl. 13-18.
Nem hittanosok is
jöhetnek!

Radnóti Miklós:

Május

Szirom borzong a fán, lehull;
fehérlő illatokkal alkonyul.
A hegyről hűvös éj csorog,
lépkednek benne lombos fasorok.
Mebú a fázós kis meleg,
vadgesztenyék gyertyái fénylenek.

CSALÁDI VETÉLKEDŐ AZ EUCHARISZTIA ÉVÉBEN A JÁRVÁNY ELMŰLTÁVAL

Pályázni 2-2 családnak együttesen lehet. Aki pályázik, DVD lemezt kap a felkészüléshez.

A DVD tartalma:

- Irodalom (7 vers)
- Zene (7 zenemű)
- Képzőművészetek (7 festmény)
- Szentek élete (7 szent vagy boldog)
- Eucharisztikus csodák (7 helyszín)
- Népi vallásosság (7 úrnapi motívum)
- Szentírás (7 igehely)

A játékos (interaktív) vetélkedőre a művelődési házban kerül sor. Minden pályázó család nyer! Részletes információt plébános atyától személyesen kérhetünk!

Minden családot bátorítunk a részvételre! „Pörgős”, mókás, emlékeztető együttlétnek nézünk elébe!

**LEGYÉL TE IS „HÉTPRÓBÁS” A HITISME-
RETEK TERÉN!**

EGYHÁZKÖZSÉGI KIRÁNDULÁS TERVEZETT PROGRAMJA (A JÁRVÁNY ELMŰLTÁVAL)

Indulás: 6.00

Tihanyi apátság, Bakonybél—bencés monostor, gyógynövényes kert, Pannón Csillagda, meleg vacsora a Pikoló étteremben

Hazaérkezés: kb. 22.00

Bácskai krémes

Tészta: 25 dkg liszt, 6 dkg Ráma. 3 csapott ek. cukor, 1 egész tojás, 1 dkg szalagáré, 2 ek. tejföl,

Mindezeket összegyúrjuk, és 3 lapot sütünk belőle.

Krém: 2 csomag puding/ vanília, csokoládé/, 3 ek. cukor, 2x 4 dl tej, Külön- külön sűrű krémet főzünk belőle. Ajánlatos 1-1 ek. lisztet is belefőzni.

1 Rámát, 15 dkg cukrot, 2 tojássárgáját habosra keverünk. Elfelezzük és a pudingos krémekkel összekeverjük.

Máz: 2 tojásfehérjét 10 dkg porcukorral gőz felett fölverjük.

Az összeállított kész sütemény tetejét csokireszeléssel díszítjük.

Édes, krémes, habos sütemény. Kipróbált recept. Mi nagyon szeretjük.

Jó étvágyat kívánunk hozzá!

Riteczék

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebania@hotmail.com, honlap: toti.plebania.hu

Telefon: 30/4976520